NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

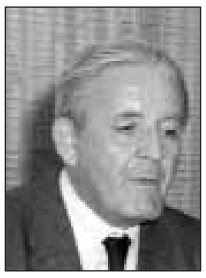
Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 4. SZÁM | 2009. ÁPRILIS | ÁRA: 280 Ft

Tudós-Takács János:

„FELSZABADULÁS”, „MEGSZABADULÁS” VAGY ELNYOMÁS?

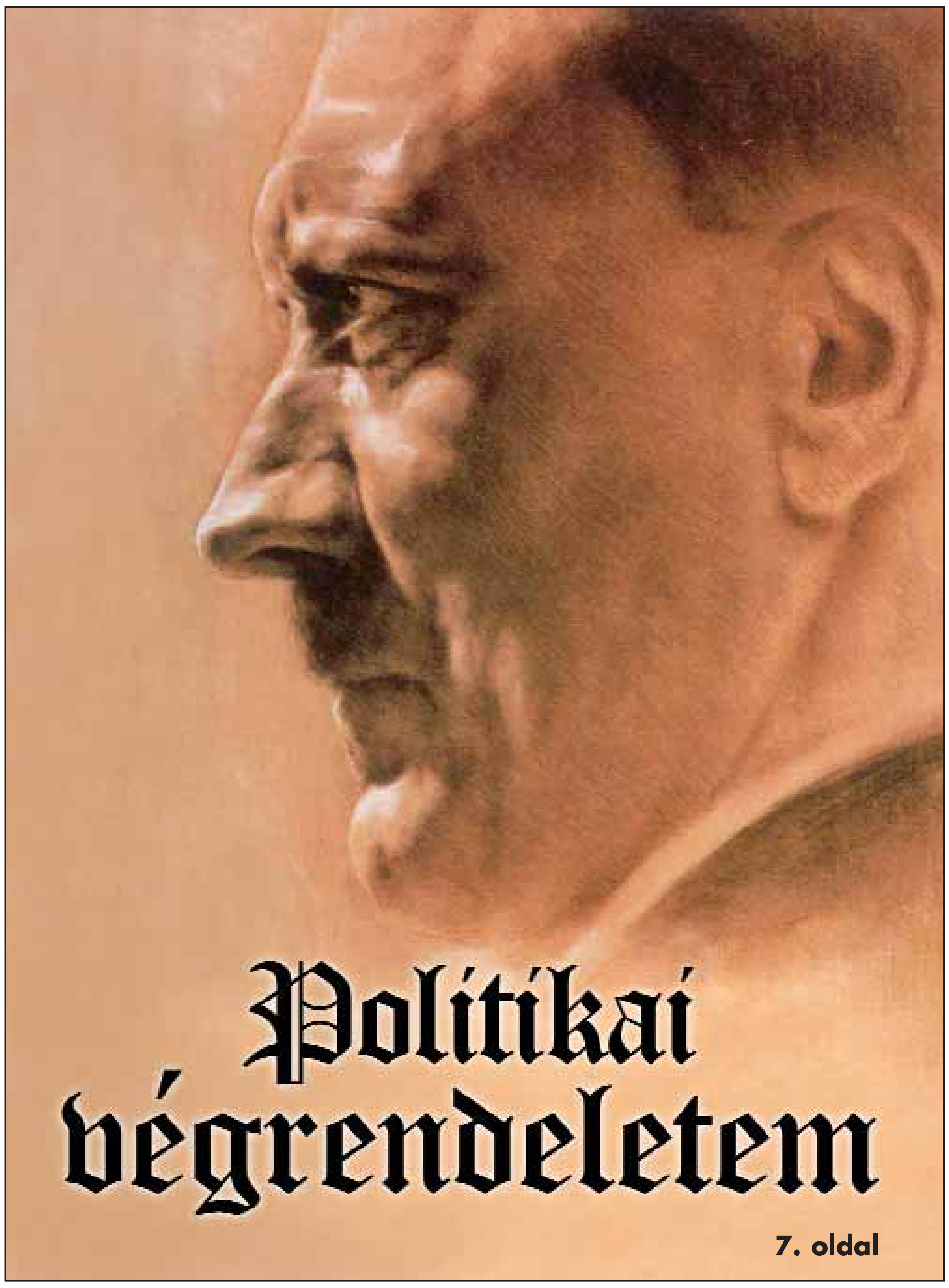
1945-től 1990-ig, kerek 45 éven át Magyarországnak a szovjet csapatok általi, 1944–1945-ös elfoglalását „felszabadítás” névvel illették az alsó-, közép- és felsőoktatásban. Hivatalosan mindenütt Magyarország „felszabadulásáról” beszéltek és cikkeztek, ezért lett a Ferenciek tere „Felszabadulás tér”, és ezért lett április 4-e a „felszabadulás” ünnepe.

Ugyanakkor maga a Szovjetunió hivatalosan sohasem beszélt Magyarország felszabadításáról. Kitüntetéseiket, emlékérmeiket nem Magyarország „felszabadítóinak”, hanem Budapest elfoglalóinak adták át, és a korabeli szovjet hadijelentések sohasem szóltak Magyarország „felszabadításáról”, hanem különböző országrészeink elfoglalását említették.

Az történt, hogy a Moszkvából jött szovjet helytartók, Rákosi és a többiek „túlteljesítették” moszkvai uraik parancsait: egyrészt hízelgésből, illetve lojalitásuk kifejezéseként, másrészt „nevelési”, jobban mondva idomítási szándékkal akarták bevinni a magyar közgondolkodásba, illetve közbeszédbe a „felszabadulást”: azt akarták sulykolni, hogy a magyar nép tekintse pozitívumnak 1945-öt, és mindazt, ami utána következett. S ha nem is lát túl sok pozitívumot maga körül, legalább érezze azt, hogy a szovjet hadsereg valami negatívumtól, valami szörnyűséges rossztól „szabadította fel” az országot.

S mi volt ez a szörnyűséges rossz? A válasz önként adódott az elvtársak számára: a németek és nyilasok uralma, meg a Horthy-rendszer „feudális öröksége”. De mindezzel kapcsolatban egy csomó hazugságra kényszerültek az új rendszer urai. Mert lehet a magyar szuverenitás németek általi korlátozását (parlamenti képviselők letartóztatását a mentelmi joguk ellenére) rossznak érezni, de ezzel szemben ott állt a rideg tény: a szovjet megszállás nem korlátozta, hanem teljesen megszüntette a magyar szuverenitást. Az utolsó törvényes magyar kormány tagjait kivégezték, nem engedtek indulni a választásokon minden politikai pártot, a választójogból önkényesen sok magyart kizártak. Az ország ősi államformáját, a királyságot illegitim módon köztársasággá változtatták, aminek a magyar történelemben semmiféle alapja nem volt, és amely a magyar lélek számára éppen olyan idegen, mint a franciából „importált” köztársasági induló… Később letartóztattak az új Országgyűlésből is képviselőket – a mentelmi jog megsértésével. 1945 után az ország egykori vezető rétegét gyakorlatilag akasztófára küldték, vagy kivégző osztagok elé állították. A rosszul előkészített, hibásan és erkölcstelenül végrehajtott „földosztás” után az erőszakos kolhozosítással, a „kulákok” üldözésével, a munkásság örökös „normarendezésével” pokollá tették a munkások és a parasztok életét, drasztikus eszközökkel üldözték a vallást, és a „nacionalizmus” elleni harcuk során sárba tapostak mindent, ami a nemzethez való hűségre inthette a magyarságot, vagy ami arra utalt, hogy „Magyarország nem volt, hanem lesz”. Mindezt nehéz volt pozitívumnak beállítani, akár a németek eljárásához, akár a Horthy-rendszer „feudalizmusához” viszonyítva.

De maradt még látszólag egy adu a kezükben. Ezt a mindenért bűnbaknak beállított nyilasok jelentették. Meghamisítva az 1944. október 15. után történteket, könyvek, cikkek tucatjai a zsidók számára „vészkorszaknak” állították be a hungarista kormány működését. Ezzel szemben ma már egyre több – egyáltalán nem hungarista, vagy hungarizmussal rokonszenvező – történész mutat rá arra, amit évtizedekkel ezelőtt a világhírű Macartney professzor bebizonyított: nem Szálasi hajtotta végre a vidéki zsidók deportálását, ellenben Szálasi intézkedései biztosították a budapesti gettó 100 000-es nagyságrendű zsidójának mentességét az egyéni bosszúállástól. (Az egyes budapesti zsidókkal szembeni atrocitások egyikéről sem bizonyítható, hogy központi kormányzati intézkedések következményei lettek volna, és különben is ezek az atrocitások az élethalálharcát vívó, ostromlott fővárosban elrendelt statáriális bíráskodás körülményei között mentek végbe, amikor bárki könnyű szerrel illegálisan fegyverhez juthatott, és önbíráskodást gyakorolhatott személyes bosszúból.)

Vagyis: az egész magyar nemzet szempontjából **lehetetlen „felszabadulásnak” nevezni a szovjet megszállást – akár a németek, akár a nyilasok intézkedéseihez, akár a „feudális” Horthy-rendszerhez viszonyítjuk is azt a haltalan terrort, ami 1945-tel kezdődött el.**

Ám azt lehet ellenvetésül felhozni, hogy azért a szovjet megszállás a zsidók számára valódi felszabadulás, és a magyar nép egészére „megszabadulás” volt, hiszen a kommunista terror csak a „fordulat éve” után, 1948-at követően alakult ki, és ez nem változtat azon, hogy 1945–1948 között Magyarország a Horthy-rendszertől, a németektől és a nyilasoktól „megszabadult” független Magyarország volt.

Csakhogy ez a feltevés is több rendbeli történelemhamisításra, illetve tények letagadására támaszkodik. Hiszen a magyar intelligencia, ill. az egykori kormánytagok kivégzése, a magyar nők megerőszakolása, az illegitim választások, az 1947-es kékcédulás választási csalás, a B-listázások, a Magyar Közösség elleni koncepciós per, a Tildy Zoltán által aláírt halálos ítéletek, a magyar állampolgárok elhurcolása a Gulágra mind-mind 1945–1948 között történtek! 1948 után csak az folytatódott, ami 1945-ben elkezdődött.

Teljesen megalapozatlan azt mondani, hogy Sztálin csak 1948-ban döntötte el Magyarország bolsevizálását. Pontos tervei voltak Magyarországgal már 1941-ben, a kassai bombázás idején: neki stratégiailag szüksége volt hazánkra, hogy az Európa fölötti uralom célját elérhesse. Mindössze a bolsevizálás módszere és ▶

▶ menetrendje volt a később kidolgozandó taktikai kérdés. A csatlósállamok bolsevizálásával mindenesetre meg kellett várni az 1947-es békekötéseket, de azután „teljes gőzzel" megkezdődött a szovjet terror, a kommunista elnyomás.

1948 tehát nem a „fordulat" éve volt, hanem a részleges és háttérben működő terror totális és nyílt terrorrá válásának egy fontos éve és ennek megfelelően az 1945–1948 közötti időszak sem „megszabadulás" volt, hanem az évtizedekig tartó kommunista diktatúra kezdete, mintegy véres, kegyetlen előjátéka.

Az már ehhez képest részletkérdés, hogy a kommunisták még a dátumban is hazudtak. Ma már köztudott, hogy Magyarországot nem április 4-én, hanem április 13-án foglalták el teljesen a szovjet csapatok, de az ország elfoglalását türelmetlenül sürgető Sztálinnak a szovjet tábornokok hazug módon már április 4-én jelentették az ország teljes elfoglalását, holott még 9 napig folytak az ország nyugati határszélén a harcok…

A mondottakból természetesen az is következik, hogy Kovács Béla képviselő 1947. február 25-i jogsértő szovjet letartóztatása bármilyen tragikus is volt, egyáltalán nem tekinthető fordulópontnak, hiszen számos korábbi és jelentősebb sérelem érte 1945-től kezdve a magyar szuverenitást.

A magyar történelem világosan mutatja, hogy népünk minden időben nagy értéknek tekintette az ország szabadságát, függetlenségét. A szabadságért vívott legendás, hősi harc csúcspontja volt a világtörténelem legnagyobb szabadságharca, amelyet a pesti srácok, egyetemisták és munkások vívtak a bolsevizmus ellen. De az a szabadság, amelyért nemzetünk a vérét hullatta, nem azonos a liberalizmus kínálta „szabadsággal". Az igazi szabadság az, amely szabaddá teszi az egész nemzetet a három alapérték: az igaz, jó és szép irányában. Az igazán szabad magyar nem téveszti össze az igazat a szenzációval, a jót a pillanatnyilag kellemessel és a szépet a látványossal, és ezért nem téveszti össze a felszabadulással hazánk elnyomását, hanem mindent megtesz azért, hogy ez a szabadnak született nép mindörökre valóban szabad és független legyen!

Major Tibor:

VÉRES SZENNYES IDŐK

Annyi bizonyos, hogy az az eszmei egybeforrás, amely az európai sorsközösség tudatának és Európa politikai egységének is előfeltétele, nem jöhet létre mindaddig, amíg *európai polgárok jelentős többsége abban a gyötrő tudatban él, hogy hazája és a szomszéd állam között húzott, gyakran egészen önkényes politikai határ nemzettársainak elszakítását jelenti a közös származás, a közös nyelv és a közös múlt elszakíthatatlan láncai által egybefűzött testvéreiktől.*

Az *„Európa egy nemzet"* fenséges gondolata sohasem lehet eleven valóság, amíg az Európát felbontó békediktátumok határozatai többet jelentenek a néprajzi többséget szétszakító közigazgatási határoknál. A térképre vetett egyetlen pillantás meggyőzhet bárkit arról, hogy Európában semmiféle diplomáciai szemfényvesztés nem vonhat olyan határokat, amelyek a lakosság erőszakos áttelepítése nélkül a nemzeti kisebbségek tényét eltüntethetik a világból. Márpedig amíg nemzeti kisebbségek vannak – ezeket semmiféle terror eltüntetni nem fogja – azok mint a kölcsönös nemzeti ellenszenv tényezői fognak hatni mindaddig, amíg létüket a felettük uralkodó államhatalom – magyar vonatkozásban legyen az szlovák, szerb vagy éppen román – veszélyezteti.

Történelmünk folyamán szomszédaink még soha nem ragaszkodtak úgy és annyira határaikhoz, mint most. Annyira, hogy nem elegendőek számukra a két békediktátum „igazságai", hanem újabb alapszerződésekben mondatják ki, hogy Magyarország még a békés úton történő határmódosítás lehetőségéről is lemond. Az ilyen, az *összmagyarság jövőjét veszélyeztető szerződéskötést a nemzet soha nem bocsátja meg a kormánynak. Az ilyen alapszerződések megkötése hazaárulás! Ezekben az alapszerződésekben nincs olyan garancia, amelyet érvényesíteni, számonkérni lehet, az asszimiláció gátlástalanul folytatható. Gróf Teleki Pál* szavaival élve: „a szentistváni állameszme nem imperialisztikus, feltétlen hatalomra törekvő, és a *Duna-medencében belül nem uralom, hanem a hivatás és a kötelesség az, amely megnyílik megszemélyesítőjének emlékében, hagyományaiban, a Szent Korona élő tanában."* Ugyanezen elvet kérte számon *Szekfű Gyula* 1939-es tanulmányában, kifejtve, hogy a kiegyezést követő nemzetállami törekvésekben, szóról szóra idézve: *„míg befelé inkább sikertelen, mint céltudatos, inkább gyerekes, mint erélyes eszközöket vett a nem magyar népekkel szemben igénybe, addig kifelé végleg megfeledkezett a régi hagyományokról, a Szent Korona tényleges vonzerejének felhasználásáról."*

Kossuth Lajos híres bankjegyperére kevesen emlékeznek, amely *véglegesen eldöntötte a Szent Korona és a magyar címer használatának vitáját.* Ez a döntés tulajdonképpen már 1849-ben kezdődött a debreceni Nagytemplomban, amidőn Kossuthék detronizálták ugyan a Habsburg-házat, azonban nem kiáltották ki a köztársaságot. Sőt, Kossuth Lajos magával vitte a *Szent Koronát* és Orsován elásta azt, mert tisztában volt vele, hogy a *Szent Korona* nem a királyságot, nem a királyi hatalmat, hanem a nemzet misztikus testét, lelkét, a keresztény köztársaságot is jelenti.

Midőn pedig 1860-61-ben I. Ferenc József, akkor még csak osztrák császár az Angliában élő emigráns Kossuthot perbe fogta azért, mert a magyar bankjegyre a koronát, angyalos címert nyomtatta fel az angol királyné nyomdájában, Kossuth Lajos így felelt a habsburgi vádra:

„Miként Magyarországon a souverenitás jelvénye: a korona nem a királyé, hanem az országé, úgy a korona által jelvényezett souverenitás is nem a királyé, hanem az országé, nem a királyé, hanem a nemzet törvényszerű tulajdona s a souverenitás attribútumainak gyakorlásában a király (amikor király van) csak annyi részesedéssel bírhat, amennyit neki a nemzet szerződésileg engedélyezett."

Az angol bíróság elé benyújtott eskü alatti nyilatkozatában ez olvasható: *„Magyarországnak királyi címere nincs, sem soha nem volt. A magyar korona, amelyet Magyarország címere legfontosabb részének kell tekinteni, a nemzet tulajdona, nem pedig a királyé, még ha ez törvényesen megkoronázott király is."*

Smith, neves angol közjogász kifejtette, hogy a *koronás angyalos címer: „nem királyi s nem a királyé, nem az országé, és ha magyar ember azt használja, azzal csak nemzetiségét jelvényezi, tehát használni szintúgy joga van, mint amiként minden angol embernek joga van felhúzni az Egyesült Királyság lobogóját."*

Kossuth Lajos eskü alatti nyilatkozata és az angol közjogász eldöntötték tehát, hogy a Szent Korona Magyarország címerének legfontosabb része. Így aztán az is érthető, hogy a Gyurcsány Ferenc-típusú miniszterelnök miért fél és remeg a magyarok Szent Koronájától.

Az Osztrák–Magyar–Monarchiának az első világháborút követő katonai összeomlása új impulzust adott a nemzetiségek nacionalizmusának. A románok nemcsak Erdély románok lakta vidékeinek Romániához való csatolását igényelték, hanem a kelet-magyarországi területeknek egészen a Tiszáig történő elszakítását is követelték. A szerbek is szemet vetettek olyan vidékekre, amelyeken kisebbségben voltak. A horvátok gyorsan kimondták elszakadásukat és önálló Horvátország szervezésére gondoltak. A tótok Csehszlovákia felállításán munkálkodtak.

A svábok, bunyevácok, sokácok, vendek azonban a régi hazában kívántak maradni. A magyarbarát nemzetiségek részéről a dél-magyarországi svábok memorandumban fordultak a szövetséges hatalmakhoz, hangsúlyozva, hogy a dél-magyarországi területek az anyaországban való meghagyásukat óhajtják. A sokácok és bunyevácok Zomborban 1918 decemberében tartott gyűlésükön egyhangú határozattal hangsúlyozták a Magyarországgal szembeni tradicionális lojalitásukat. A vendek memorandumban jelentették ki, hogy a vend nép őszintén csüng Magyarországon, nem kíván Jugoszláviához csatlakozni, aminek bizonyítására kérték, hogy egy semleges állam ellenőrzése mellett tartsanak népszavazást a vend vidéken.

A második világháború utáni rend túlságosan nagy hatalomhoz és befolyáshoz juttatta a Szovjetuniót, amely így uralma alá hajtott nagykultúrájú szabadságszerető népeket, ezeréves büszke nemzeteket. *Az új nemzetközi rend eltűrte az óriás kommunista gyarmatbirodalom megszervezését.* Az amerikai hatalom megbénulásában döntő volt az a vétkes közöny, amellyel az amerikai kormány az összeomlást követő első öt esztendőben 1950-ig a szovjet fegyverkezést szemlélte és sorozatos szerződésszegéseit eltűrte. *E bűnüknek a bennünket legfájdalmasabban érintő ténye Magyarország megszállásának fenntartása volt azzal* az amerikai ostobaságra méretezett ürüggyel, hogy a Szovjetuniónak „szüksége van" az Ausztriával való összeköttetésének biztosítására Magyarországon keresztül.

Az Egyesült Államok e magatartásában a *zsidó érdek* volt a döntő. Még a zsidóbarát *Sulyok Dezső* is – aki mérgezett nyilát Szálasira elsőnek lőtte ki még 1937-ben – *felháborodik a magyarországi zsidóság szemérmetlenségén, amellyel a megszálló szovjet zsarnok szolgálatába tolakodott és testületileg kérelmezte Magyarország katonai megszállásának fenntartását.* Nem szorul bizonyításra, hogy e zsidó kérelmet éppen olyan jól meghallották Washingtonban, mint Moszkvában.

Az amerikai zsidóság ezekben az időkben meg volt győződve arról, hogy hatalmi helyzete Moszkvában még erősebb, mint Washingtonban. A „nagy" Kaganovicsra a zsidóság, mint a cár egykori trónján Sztálint követő örökösre tekintett. Ennek a zsidóságnak egy fanatikus és talán legtevékenyebb rétege nemzeti kötelességének tartotta a Szovjetunió támogatását, Hitler bukása után is szívügyének, sőt nemzeti kötelességének tekintette. *Helyesen állapítja meg Marschalkó Lajos a „Világhódítók" c. könyvének XIV. fejezetében: „Amerikát elárulni és a Szovjetuniót megsegíteni a legszentebb zsidó nacionalista kötelesség."* Az atomtitok mögött ott trónolt a világzsidóság leghatalmasabb személyisége, aki azon fáradozott, hogy az atombomba fölötti rendelkezést kivonja az Egyesült Államok elnökének és az U.S. Army-nak a hatásköréből. Megszavazta azt a törvényt, amely az elnök és a hadsereg ellenőrzése alól kivonta az atombombát és a bombagyártás titkát az USA Atombizottságának a hatáskörébe utalja. Ezzel az atombomba teljesen a zsidóság kezébe került.

Az igazságtalanság, a jogtalanság, a politikai tudatlanság és a nagy világcsalás undok korát éljük. Megdöbbentő, hogy manapság nagyműveltségű, értelmes emberek is milyen vakon tudnak hinni a politikusok be-

szédeiben elhangzó, a világlapokban leírt szavaknak. *D' Israeli önvallomásáról, hogy a világot nem az előtérben, hanem a függöny mögött állók kormányozzák, mindenki megfeledkezett.*

Az ún. koegzisztencia talán az egyetlen igaz a hamis jelszavak korában. Ez a koegzisztencia 1933-ban született, amikor Roosevelt elismerte a Szovjetuniót. Ez a koegzisztencia akkor is fennállt, amikor a La Guardia az Egyesült Államok nevében átnyújtotta Litvinov-Finkelsteinnek az amerikai fegyverszállításokról szóló 11 milliárd dolláros csekket, fennállt Jaltában, ahol a függöny mögötti erők együtt adták el a 110 millió vasfüggöny mögötti rabot, és megmaradt Potsdamban, ahol ugyanez a gyűlölet követte el a történelem legnagyobb gaztettét és 12 millió németet űzött el hazájából. *A koegzisztencia meg volt a nürnbergi dobogón, ahol együtt ült a katyni gyilkos és a nyugati bíró, és megmaradt akkor is, amikor hatósági segédlet mellett vitték az atomtitkokat nyugatról keletre.* Titokzatos kezek egy idegszanatórium 16. emeletéről kidobták Forrestalt, aki fegyveres leszámolást sürgetett és mint a moszkvai zsidó orvosok perében kiderült, ezzel pontosan egyidőben likvidálták Zsdanovot, aki éppúgy a fegyveres döntést követelte, mint ellenfele, Forrestal az USA hadügyminisztere.

A második világháború katonai és politikai irányítása mindinkább két Európa-idegen hatalom, az USA és a Szovjetunió kezébe került és szövetségük Európa megosztásában csúcsosodott ki. A szovjet szuronyok segítségével berendezkedő Duna-táji országokban a „felszabadulás" fejezetben könyvelték el a háborús bűnösség, a népellenes cselekedetek, a „nácitlanítás" és a kollaborálás rovatában a régi, Nyugathoz hű vezetőréteg félreállítását. A nép- és nemzetirtást úgy tekintették, mint az új demokráciák „megszilárdítását".

1944. augusztus 23-án a román árulás után megkezdődött a végső roham a szláv-tengerbe szorult se nem szláv, se nem német magyarság évezredes államiságának megdöntésére, 1945. április 4-e után pedig „háborús bűnösség" címén az északi és déli szlávokat elválasztó több ezer éves magyarság bolsevizálására és megsemmisítésére nemcsak az elszakított területeken, a bolsevista létükre ultranacionalista, magyargyűlölő csehek, tótok, ukránok, románok, szerbek és horvátok által került sor, hanem az újra a trianoni határok közé szorított csonka országban is, Rákosi vezetésével. Háborús bűnösség címén intézték a magyar és német népcsoportok kitelepítését.

Amikor az oroszok megszállták Magyarországot és széttiporták az utolsó fegyveres ellenállást, „örvendeztünk" – „freuden wir uns" – írja szó szerint Nagy Ferenc, akinek nemcsak édes hazáját, de édes szülőanyját is szekerestül, lovastul együtt egy orosz tank taposta szét, akinek minden oka meg lett volna arra, hogy könnyeket hullasson a halál kaszája nyomán elcsendesült magyar avarra, a magyar nép, ország és állam gyászában.

1942-ben – írja önvallomásaiban Nagy Ferenc – már „in aller Stille" kéz a kézben együtt meneteltek a szociáldemokratákkal. Titkos üléseken a földalatti együttműködés hálózatán dolgoztak. 1943-ban a kisgazdák aláírták a németekkel való szakításról szóló jegyzőkönyvet. Ettől kezdve Tildy Zoltánnak, a későbbi palástos hóhérnak a csoportja a szovjet megszállás előérzetében tudatosan kereste a kommunistákkal való szövetkezést. Tildy Zoltán és Nagy Ferenc alapvetően tévedtek az orosz szándékot illetően, amikor szilárdan hitték, hogy a parasztállam kialakításában a kommunisták támogatásában részesülnek. Moszkvai útjára emlékezve azt írja Nagy Ferenc: *„Sztálinnak sikerült bennem azt a benyomást keltenie anélkül, hogy bármit is ígért volna –, hogy az oroszok a javunkat akarják."*

Az 1947-es kommunista hatalomátvétel nem a magyar nép gyökereiből táplálkozó forradalom volt, hanem részben az országtól idegen erőknek, részben pedig egy külföldi nagyhatalom szuronyaira támaszkodó kisebbségnek az erőszakos uralma volt. *A moszkvai járszalagon működő rendszer 1945 és 1948 között brutális nemzetgyilkolást végzett, nemcsak a régi rend politikusait, vezető katonáit, tábornokait, hanem a magyar szellemi élet elitjét is bitófával és a zsidó-kommunista gyakorlat egyéb módszereivel távolította el a magyar életből.* A szovjet-orosz államszemlélet sem a világnézeti, sem a puszta politikai ellenzékiséget az uralma alatt álló országban nem tűrte meg. Ezelőtt a szovjet-orosz államszemlélet előtt a *Kisgazdapárt meghajolt,* sőt messzemenő előzékenységgel az egyetlen hatalmi pozíciót jelentő belügyminisztériumot a kommunistáknak engedte át.

A kormány a közigazgatás gyeplőit egy törpe kisebbségnek juttatta s ezzel a választók akarata ellenére az ország bolsevizálására kaput nyitott. *A személyes szabadság, szólásjog, sajtó és egyesülési jogok kezelése a szovjet-orosz államfelfogást tükrözték vissza.* Ugyanakkor, amikor ezek lejátszódtak, Rákosi Mátyás bejelentette, hogy a bolsevista program ún. építő korszaka elkezdődött. Tildy Zoltán 1947 novemberében az orosz októberi forradalmat üdvözölve kijelentette a munkásállami koncepció elfogadását és a hozzá való csatlakozást. Bejelentette hűségét az új kisgazda miniszterelnök is, aki szerint: „A magyar nép, amely évtizedeken át tévelygett, megérti a Szovjetunió népe által nyújtott hatalmas segítséget a magyar szabadság megvédelmezésére."

Az 1956-os nemzeti forradalom eldöntötte, hogy szabotálók, árulók voltak a kisgazda vezérek. A történelem szemszögéből vitathatatlan tény, hogy a kisgazda intermezzo évszázadok óta a legsúlyosabb magyar politikai eltévelyedés volt. A háború utáni idők zűrzavarában nem okozott különösebb gondot sem az Emberi Jogokat Védő Ligának, sem az egyéb emberbaráti intézményeknek, hogy Európa kellős közepén, Magyarországon megkérgesedett a keze a hóhérnak a sok akasztástól. Annak idején Rónai Mihály vezércikket írt a Tildy Zoltán fia által szerkesztett Demokrácia c. lapban. Vezércikkében csak annyit követelt, hogy ha egy hóhér nem képes elvégezni munkáját az új magyar jövendő érdekében, akkor tizenkét hóhéri állást kell szervezni. Nemes egyszerűséggel írta: „ha a párizsi forradalmi törvényszék Franciaország érdekében több, mint 25 000 embert végeztetett ki, akkor a magyar népbíróságok se elégedjenek meg kevesebbel – az ország érdekében".

Bárdossy László utolsó mondata futótűzként járta be az országot:

„Istenem, mentsd meg hazámat ezektől a banditáktól!"

Nemcsak zavaros, de *véresen szennyes idők* voltak ezekben az években.

Kiss Menyhért:

SZOVJETZSIDÓ*

Az ország rom, vér, könny és átok,
Nem láttak ilyet a Kárpátok.
A régi tatár, törökdúlás
Ehhez képest tréfás kirándulás.
Legjobbjaink hontalanok,
De Galicia népe gyalog
Vagy vasúton jön, jön, jön, mint folyam,
Az ország már Judea komolyan.
Ki hát innen lusta, buta magyar,
A zsidóság itt új hazát akar.
Zsidó legyen nyelv, törvény, akarat,
Azt a merész, keresztény szamarat,
Ki nemet mond, végezze ki bitó,
Úr a szovjetzsidó.

Ők itt a dicsők, a nagyok,
Szégyenlem, hogy magyar vagyok,
Hogy négy éven át jól harcoltam,
S nem szöktem át éjjel, titokban
Bolseviknek, de csonkán, betegen
Tied maradtam, nemzetem…
A lógósnak, csalónak elbúvónak
Felvirradt a front mögötti zsidónak
Ő szállított nekünk, úgy szeretett,
Papírbakkancsot, papírszövetet:
Ma mind népbiztos, cárnál zsarnokabb,
Nincs vélemény, szabad szó, gondolat.
Nem közösség ez, de világcsalás,
Egy hatalmas zsidó honfoglalás.
Csupasz taknyosok, zsidó bocherek,
Magyar nép könnye értetek pereg,
Élősdi, sáskahad, országpusztító
Szovjetzsidó!...

Angol, német vagy francia,
Krisztusban mind atyámfia.
Megérzi, mi fájó, panasz,
Erkölcse, hite ugyanaz.
Ma nem támad, a harcnak vége,
Más a magyarnak ellensége.
Ne künn keresd, de benn, de benn,
Nem külföldi, nem idegen,
Csereberél vallást, nevet,
És titokban markába nevet.
Kun, Lenin, Liebknecht, egyre megy,
Csak más a név, de mindig egy.
Nem magyar, német vagy orosz,
Ahasvérus, a sátoros.
Össátán, népbolondító
Szovjetzsidó!...

Munkás, földműves, katona,
Ne add magad nekik oda,
Ha balgán volnál bolsevik:
Zsidónak még akkor se higyj!
Mert ma bolsevik-kommunista,
Ma ez a seftje, a profitja;
Vaknál vakabb vagy, ha nem látod,
Megvert akkor otvaros átok...
Nyisd föl hályogos szemedet,
És seperd ki a szemetet.
Komor, döbbentő, bús valóság:
Hazánk ma szovjetzsidó-ország
Mit vétkezett itt, ne feledd el,
Lásd éjjel-nappal bús szemekkel
Az akasztófáknak ezreit,
A fajt, amely a mélybe vitt,
Ó, nem a vallása itt a baj,
A bacilus, a kór, a faj:
Ne alkudj, ne légy hirtelen,
Csak arra gondolj szüntelen,
A napra, melyen mennek, mennek,
Ki nyugatnak, ki napkeletnek,
Északnak, délnek, merre jó,
Vigye a nagy kalózhajó,
Fusson minden keresztényvérszívó
Szovjetzsidó, vörös szovjetzsidó!...

*E költemény a kommün első napjaiban íródott s az ellenforradalmárok maguk másolták és terjesztették.

Dr. Kacziány Géza:

A ZSIDÓK AZ 1848/49-I SZABADSÁGHARCBAN

Bernstein rabbi történelmi hazugságai

(A legnagyobb s legnevetségesebb „lári-fári" ama zsidó perfidia, ámítás és hazugság, amely szerint ők a nagy hősök, és az 1848/49-i magyar forradalomban jelentékeny részt vettek! Ezt a nevetséges „lári-fárit" alaposan cáfolja a „Magyar Szemle" 1899. 27. és 28. száma.

Valami Bernstein rabbi egy könyvben ugyancsak kicifrázza a zsidók honvédő tevékenységét és olyan hősöket farag belőlük, akik mesébe illő vitézséggel ejtették bámulatba a világot.

Bernstein rabbi történelmi tévedéseit, amelyekkel a zsidókat hősökké avatja, értékére szállítja le dr. Kacziány Géza. Megdönthetetlen cáfolatát itt adjuk.)

A forradalom és a zsidók
Vázlat az 1848/49-i szabadságharc történetéből

Minden forradalmi mozgalomban eddig a zsidók tevékeny részt vettek, különösen mint agitátorok, agent provokátorok, részben mint vezérek addig, amíg véres összeütközésekre nem került a dolog. Ekkor legnagyobb részük ott hagyta a szabadságharcok ügyét s igen csekély hányaduk szokta közülük életét kockára tenni. Az, hogy az 1848-as magyar szabadságmozgalomhoz oly lelkesen csatlakoztak, annak meg volt a maga oka: 1848 előtt a zsidó sehol egyenjogúsítva nem volt, minden mozgalomtól tehát elsősorban azt várta, hogy politikai jogokat kap, felekezete bevett vallássá lesz, ő maga kiszabadul a gettókból és megszabadul a tűrt státusz nyűgétől és az egyéb nyomasztó terhektől. Ezért látjuk az agitátorok között első vonalban a zsidókat, holott vallásuk törvényei épp az ellenkezőt parancsolják nekik s békés foglalkozásuk távol áll a zavargásért való rajongástól.

Az engedelmesség a felsőbb hatalomnak és a hódolat minden még oly esztelen parancs előtt is, ha ez az uralkodótól vagy annak hatóságaitól származik, vallási kötelessége a zsidó fajnak. Az Ó-testamentumban különösen a Salamonnak tulajdonított Példabeszédek tükrözik vissza e világnézetet erőteljesen. „Féljed az Urat, fiam és a királyt (Péld. XXIV. 21.), az ő bosszankodása a halál követe, a király arcának vidámsága, élet; és az ő kegyelmessége, mint az üdítő eső. (XVI. 14. 15.) Ne lépj föl dicsvággyal a király előtt és ne állj a főemberek helyén" (XXV. 6.) Igen gyakran kifejezi az Ó-testamentum azon nézetet, hogy a királyok ugyan csapást jelentenek e földön, de ezt Isten adja ránk. (XXVIII. 2.) Istent se tartja igazságosnak, hát még a királyt, de alázatosan tűri azt, amit rámért. E részben Jób tesz bizonyságot faja filozófiájáról, midőn így szól az őt csapásokkal sújtó Istenhez: „Te hatalmas vagy, én pedig igazságos."

A világtörténelem bizonysága szerint, ahol a zsidó mint rabszolga élt, mindig a leghatalmasabb támasza volt a zsarnokságnak. Elég itt József példájára hivatkoznunk, akinek eszméje volt az elképzelhető legfeketébb rabszolgaság, amit a világtörténelem eddig felmutatott. Épp ezért minden szabadságharc kezdetén kétirányú működést látunk ott, ahol a zsidóság számban tekintélyesen van képviselve: a köznép zsidóüldözésekkel kezdi a szabadságot, míg az értelmiség ugyanakkor a zsidóság egyenjogúsítását sürgeti. Amaz bennük a közvetlenül elnyomókat, ez az elnyomottakat látja. Viszont a zsidók minden szabadságmozgalomban legelőbb saját sorsuk javítását akarják keresztül vinni s e föltétellel csatlakoznak az új ügyhöz. Igaz, hogy ekkor is szórványosan; a tömeg marad a régi kényelmes mederben, évezredes tapasztalata bizonyítván be, hogy minden még oly sikerült szabadságharc után nagyobb elnyomatás következik.

Európában legalább is ez a mai napig még mindig így volt.

A zsidó tömeg tehát sohasem vett részt a nagy mozgalmakban. Az 1848. márciusi forradalomban a zsidóság elenyésző szerepet játszott. Bécsben alig mondhatunk több nevet, mint dr. Fischofét, aki a márciusi napokban vezér lett volna. Bernstein Béla rabbi hivatkozott könyvében, a budapesti március 15-éről nem tud több hőst kimutatni, mint Horn E. Antal tizenhárom éves zsidófiút, aki szintén részt vett Táncsics kiszabadításában. De Jókai Mór, aki az előszóban azon meglepő vallomást teszi, hogy a Bernstein könyvében előforduló adatok valódiak, ezentúl bizonyára odaveszi márciusi legendái közé Petőfi, Irinyi, Vasvári és a többi elhunyt hős mellé a kis Horngyereket is, aki „odaözönlött a Trattner-féle nyomda elé, hallotta Petőfitől a Talpra magyar-t, Vasvári, Irányi (?) stb. szónoklatát. Ő is részt vett a Táncsicsot kiszabadító menetben a budai várban, ahol a szabadítás műve oly fényesen sikerült." Bizonyára csak azért sikerült oly fényesen, mert a tizenhárom éves kis Horn-gyerek is ott volt. Hej, ha nem lett volna ott, Táncsics tán még ma is raboskodnék.

Ellentétben Jókai szolgálatkész tanúságtételével, hogy Bernstein könyvében foglalt „nagyszámú adatok" mind valódiak, leszek bátor alább kimutatni, hogy az ily hirtelen való bizonyságtétel nagy könnyelműségre vall. Mert egyrészt az adatok teljességgel nem valódiak, másrészt a szerző kissé járatlan oly dolgokban, amelyeket a forradalomról író embernek okvetlenül tudnia kellene. Így pl. fent már láttuk, hogy ő Irányit szerepelteti a múzeum előtt Irinyi helyett, amely kis baklövés azonban elnézhető. Hasonló az a furcsa szokása is, hogy minden rabbit vagy volt bochert doktori címmel illet, akik pedig soha semmiféle tudományegyetem előtt szigorlatot nem tettek.

De nem valódiak Bernstein úr adatai abban az értelemben sem, hogy jórészük megbízhatatlan magánértesülés, oly egyénektől származván, akiknek állításához sok kétség fér. Más részük idegen munkákból kritika nélkül átvett adat, azon alapelvből indulva ki, hogy nyomtatva van, tehát igaz. Az ún. magánértesüléseknek ékes példáját látjuk a 156. lapon, ahol egy aradi „nyug. Főhadnagy" ad értesítést három vitéz hitsorsosáról, akik ekkor meg ekkor vitézkedtek és „arany éremmel lettek kitüntetve." Azonban ez a „nyug. főhadnagy úr", aki bizonyságot tesz társairól, sohase volt se „nyug.", se „főhadnagy", amint azt 1887-ben, aradi lapszerkesztő koromban Cs. M. százados-hadbíró barátommal a magát volt honvédfőhadnagynak mondott ügynöknek szemére is vetettük. Tényleg hiába is keresnők kineveztetését a hivatalos Közlönyben, ily név ott nem fordul elő.

Általában kevés szerencséje van a szerzőnek a zsidó vallású honvédtisztek kimutatásával. Nem mintha nem lett volna a honvédtisztek között zsidó vallású is, de azért, mert igen kevés oly egyén neve fordul elő okmánnyal bizonyított módon a kinevezettek között, akiket ő volt honvédtisztteknek állít. Mert az, hogy az illető úr magát volt honvédtisztnek mondja, aligha elég az üdvösséghez. A „marsalai ezerre" is 25 000-en jelentkeztek Olaszországban, pedig ennek az 1063 egyénnek neve a hivatalos lajstrom alapján pontosan meg lett állapítva s többek között Türr István XIV. hadosztályának történetéről szóló munkában is benne van. Honvédtiszt is hovatovább mind több lesz, dacára annak, hogy mindennap meghal egy-kettő. Bizonyára még a jövő század közepén is lesznek „névtelen félistenek", akik végig harcolták 49-et. Tehát ha akár keresztény, akár zsidó magát ma volt honvédnek adja ki, sőt, ha az 1867/68-ban megalakult honvédegyletek igazolványt adnak is neki, vagy Mikár Zsigmond úr fel is vette őket utólag a volt honvédek közé, abból még mindig nem következik, hogy az illető tényleg honvéd volt. Még a honvéd-menházban is vannak oly egyének, akik 1848/49-ben alig voltak 6–8 éves gyerekek s ma mindössze hatvan évesek, és mégis ott tartatják magukat e címen.

Sajátságos véletlen az, hogy a szerző által fölemlített volt honvédtiszteknek alig 10 százaléka fordul elő a Közlönyben a kinevezések között. Némelyik – szerző és megbízható magánértesülései szerint – őrnagyságig is felvitte, pedig se mint hadnagy, se mint főhadnagy, se mint százados, se mint őrnagy nem fordul elő a Közlönyben. Igaz, hogy a Közlönyben hiányosan fordulnak elő a kinevezések, rendetlenség is volt akkor, de hogy éppen csak a zsidókat érje az a szerencse vagy szerencsétlenség, hogy nevük egyetlenegyszer se kerüljön a Közlönybe, kissé különös. Így Aranyi-Goldner Károly, Csemegi-Nascher Károly, Grosz Henrik, Hollaender Leó, Neumann József, Reinfeld Dénes Dániel és Tausz M. volt honvédőrnagyok neve nincs meg a Közlönyben. Ilyen rangban egyetlenként csak Dallos (Singer) Elek neve került a Közlönybe. Pedig sajátságos, hogy Csemegi Ignác századosé ott van, de Károlyé nincs. Ennek a magyarázata az, hogy Csemegi Károly sohase volt honvédőrnagy, hanem nemzetőr volt s nem tartozott a harcos elemhez. Aradon minden éltesebb ember emlékszik rá, hogy a kis „Csemegráj" az ő nagy kardjával milyen furcsa figura volt és mennyi gúny tárgya; viszont azonban hálásan ismeri el mindenki róla, hogy az aradi foglyokhoz pénzt, ételneműt, ruházatot oly ügyesen bejuttatni senki sem tudott, mint épen a kis „Csemegráj", ahogyan őt városszerte nevezték. Hogy is volna képzelhető, hogy Csemegit, mint volt honvédőrnagyot, Haynau Aradon szabadon járni-kelni hagyta volna s eltűrte volna, hogy ez a Csemegi a könyöradományokat becsempéssze a várba a hadifoglyokhoz. A nemzetőröket azonban se Haynau, se más osztrák katona nem tekintette katonáknak s a hadügyminiszter is csak olyan helyi rendőrfélének nézte őket, amit az is bizonyít, hogy a Közlönyben gyakran olvasható, hogy egy nemzetőrszázados honvédhadnaggyá kineveztetik.

A többi „őrnagyot" illetőleg van a Közlönyben Neumann Samu és Mór, de nincs József; van Hollaender Gyula és József, de nincs Leó; van mindenféle Grosz, csak éppen Henrik nincs; van Dénes Lajos, de nincs Dániel; van Reinhard, Reinhold, Reinde, sőt Reinchard Jakab is, de nincs Reinfeld Dániel; van Tausz Imre, de nincs Tausz „M", kinek nevét se tudja a szerző, de őrnaggyá kinevezi.

A könyv 174–178. lapjain előforduló zsidó honvédtiszti lajstromnak tehát ez eléggé jelentős kritikája lehet: nyolc „őrnagy" közül egyetlenegy igazolható a hivatalos lappal. A többi közül lehet, hogy valamivé ki volt nevezve egyik másik, de kineveztetésük a hivatalos lapba nem került bele, pedig négyszer-ötször lett volna alkalmuk erre. Hogy pedig a hivatalos lap, minden gyarlósága mellett is, mégis csak eléggé rendben ment a kinevezések közzétételét illetőleg, bizonyítja az, hogy némely feltűnőbb név után kutatva, azok közül megtaláltam pl. Csemegi Ignácot, Bettelheim Gajári Antalt (a Gajári Ödön s Géza apját), Ballagi Károlyt, az említett Groszokat, Neumannokat, Hollaendereket stb. – Miért éppen csak az „őrnagyok" maradtak ki?

Még furcsább dolgok azok a „magánértesülések" és kritika nélkül átvett adatok, amelyek mellett Jókai tanúbizonyságot igyekszik tenni. Pedig ezeket az értesüléseket minden további nélkül igaznak kijelenteni igen lelkiismeretlen dolog s csak azzal menthető, hogy Jókai nem olvasta a könyvet kéziratban, hanem szívességből vagy más szempontból odaadta a nevét e nagy valótlanságra. Ő, ki az események közvetlen szemlélője volt, „bizonyítja" a zsidók forradalmi vitézségét. De mindez hogyan vág össze az 1875-ben kiadott „Forradalom alatt írt művei" másik állításával, amely a 210. lapon olvasható eképpen:

„A történelmi igazsághoz való ragaszkodásból megjegyzem, hogy én bizony az egész harc alatt puskával semmiféle hőstettet nem követtem el. Boldogult jó apám is felkelő hadnagy volt a napóleoni hadjárat alatt; volt egy kedvenc kardja, amiről egyszer azt kérdezem tőle: „Édesapám, vágott-e le ezzel sok franciát?" Mire az én lelkem-apám azt felelte: „Fiam, ha odajött volna hozzám, bizony levágtam volna." Ez volt az én harci eszközöm is."

Jókai még atyjánál is nagyobb hős volt, mert ő hozzá eljött Budapestre Windischgrätz, le is vághatta volna, ha bevárja, de ő hősileg eltakarodott Debrecenbe, hogy ne kelljen a császárt megfosztani az ő kedves Windischgrätzétől.

Azt mondhatnám, hogy nincs hozzá semmi közöm, hogy ki mint gondolkozik saját bőre becses voltáért, amikor „hí a haza" (habár annak, aki március 15-én a nemzetet a forradalomba belevinni segített, a

folytatásnál is ott lenni erkölcsi kötelessége lett volna, amint Petőfi, Vasvári és mások el is hullottak a csatatéren), de ha egyszer valaki az ősi kardját jól eldugva a szoknyák mögé menekül, akkor ne tegyen mások haditényei mellett tanúbizonyságot, mert ez esetben hamisan esküszik. Márpedig Bernstein könyvében olyan adatok is vannak, hogy ez és ez a zsidó honvéd vitézségéért „nagy aranyérmet kapott", holott köztudomású, hogy sem a magyar kormány, sem egyes hadvezérek más kitüntetést nem osztogattak, mint a piros szalagra tűzött kis koszorút, a másod- és harmadosztályú „katonai érdemrendet." Ezenkívül adtak pár húszast, néha körmöci aranyat, azaz pénzt, de aranyérmet soha és senkinek. Pedig Bernstein rabbi könyve szerint még parancsnokok is (mint egy Weisz Ágoston nevű) kaptak volna aranyérmet, az említett „nyug. főhadnagy úr" közlése szerint pedig egy aradi zsidó honvédhadnagy és tüzér is kaptak ilyen érmet. Sajátságos véletlen, hogy a számos Weisz közül a Közlönyben megint csak Weisz Ágostont nem találom, pedig van ott Ferenc, Jakab, József, Sándor stb. Hasonlóan egész forradalmi irodalmunkban nyoma sincs az aranyérem osztogatásának másutt, mint az érdemes rabbi úr könyvében sohasem katonáskodott „nyug. főhadnagy urak" adatai nyomán.

Nevezetes tünemény Bernstein úr könyvében, hogy minden névtelen tettet zsidók hajtottak végre a forradalomban. Így Bátori Schulz Bódog dandárnok emlékirataiban (54. lap) írja, hogy őt a Tápió patakból két fő- és egy altiszt a 19. szepesi zászlóaljból húzták ki. Kéri, hogy jelentkezzenek ezek, ha még élnek. Ez 1870-ben történt. Bátori rég meghalt már, midőn egy Hoffmann Adolf nevű nyíregyházi izraelita előáll 1884-ben, hogy ő húzta ki a tábornokot a folyóból. Az 1849. februári aradi utcaharc alatt elesik a rácok vezére, Jovanovics; Bernstein könyve rögtön tudja, hogy őt egy zsidó pincér lőtte agyon. Az ilyen élelmességet már rossz néven se lehet venni tőlük. Hiszen a március 13-i bécsi utcai harcban elesett Spitzer Henriket is rögtön megtették a „szabadság első áldozatának", holott, mint b. Helfert osztrák történész és a többi összes keresztény forrásmű egyértelműen elismeri, a véletlenül odakerült fiatal Spitzer később esett el, igazán véletlenül arra tévedt golyó által találtatva; az első áldozat azonban a hetvenkét éves ősz Fürst ecetgyáros volt, kinek mellét fúrta át az első golyó s kit a hidászok aztán puskatussal vertek agyon. Igen érthető, hogy a közvélemény is szívesebben fogadott el első áldozatul egy tizennyolc éves diákot, mint egy vén ecetgyárost, az igazság azonban az, hogy Spitzer később hullott el, mint Fürst s mindkettőt csak a kíváncsiság és nem a hősi elhatározás vitte a katonaság elé. Ami a magyar forradalom kezdetén szerepelt zsidóságot illeti, erre nézvést a források megegyeznek, hogy március 15-én, midőn még kockázatos volt a forradalom, a kis Horn-gyereken kívül egyetlen izraelita sem „özönlött oda", ahol esetleg baj lehetett volna. Később azonban, midőn a nemzet leghígadtabbjai is beállottak nemzetőrnek, a pesti zsidóság is előállott és Fekete Antal két külön századot képezett belőlük. E zsidó századok szereplését csak Degré „Visszaemlékezései" II. kötetében találom meg egyetlenegyszer, midőn éjjeli szolgálatot teljesítenek és szörnyen fáznak. Úgy látszik, hogy e századok aztán teljesen elolvadtak, mert nyomuk vész a forradalom történetében. Kimutatható ott minden különleges csapat, pl. a „bécsi légió", a „pesti csatár"-zászlóalj, a különböző önkéntes zászlóaljak, amelyeknek van nyomuk, csak a két zsidó század válik kámforrá, midőn Jellasics közeledik Pest felé. Úgy látszik, java része belépett a honvédségbe, a többi pedig békésebb foglalkozásra tért. E hősi csapat tehát kevés dicsőséget hozott a budapesti zsidóságra s maga a lelkes apologéta Bernstein rabbi se képes további hőstetteiket kimutatni.

A zsidó honvédek haditetteit általában elfelejti följegyezni a krónika. Pedig nem mondhatni, hogy irántuk ellenséges hangulat uralkodott volna. Ellenkezőleg. A kor irányát a testvériség és vallási egyenlőség eszméi szabták meg; az általános szabadság kivívása épp úgy lelkesíthette a zsidókat, mint a többi honpolgárt. Nem állítom, hogy minden lapot átnézhettem volna a magyar Makkabeusok hőstetteinek kifürkészésére, de Bernstein könyvének „idevágó részletei is csupa magánértesülések" vagy utólagos szóbeli mende-mondák és a kilencvenes évek hírlapirodalmának költeményei. Bizonyos, hogy a zsidó honvédeknek nagy része épp úgy megtette kötelességét mint a többi, de hogy kiváló haditényt hajtottak volna végre, azt egyikre se lehet ráfogni. S hogy a „magánértesülések" menynyire megbízhatatlanok, azt fent is kimutattam, de ezenkívül a forrást sem adván meg a szerző, szóba se jöhetnek a történelmi kritika előtt.

Arra, hogy a szerző az egykorú irodalmat nem használta fel lelkiismeretesen, igen sok példát mondhatnék. Ferdítések fölös számban fordulnak elő művében, hogy azokból hitsorsosaira dicsőséget magyarázzon ki. Így Ballagi Károly volt főhadnagyot mindig zsidónak mondja, holott, ha a Közlönyt szorgalmasan átnézi, láthatja annak 1848-i 38. számából (júl. 17.), hogy mint református tanárjelöltet ösztöndíjjal küldi ki a közoktatási miniszter külföldre. E kiküldetésből ugyan semmi se lett, de talán bizonyít annyit, hogy a református tanárjelölt nem volt zsidó. Mogyoródy ezredes is ugyan nagyot nézne, ha Kaiser Adolf neve miatt Bernstein által zsidónak mondván nevével e könyvben találkozik. S mennyire illetéktelenül osztogatja szerző a tiszti rangokat hitsorsosainak, bizonyítja az is, hogy Helfi Ignácot is, mint volt honvédhadnagyot szerepelteti, holott a jeles „palatínus" sohase volt honvédtiszt. (Mennyire tudja Jókai a forradalmi korral kapcsolatos eseményeket, amelyek mellett oly fennen tesz tanúbizonyságot, bizonyítja a „Nemzet"-ben nemrég megjelent két Kossuth-levélhez tett megjegyzése, midőn Kossuth gyermekei nevelőjének Helfi Ignácot teszi meg – Karády Ignác helyett.)

Hasonlóan igen érdekesek a megdöbbentő tudatlanságról tanúskodó megjegyzések, amelyeken a hozzáértő különben igen jól mulathat. Ilyenek pl. 318. lap: „Fraynd lengyel zsidó… Áttérve a mohamedán vallásra… 1850-ben Boszniában működött és mint pasa, alezredesi rangra emelkedett." Pasa – tábornok; tehát mint tábornok alezredesig emelkedett! Gyönyörű fogalmak! Reményi Ede mint Görgey segédtisztje szerepel Bernstein könyvében; Róth Mátyás nevű doktor volt szerinte „a szabadságharcban a tábori orvosi kar főigazgatója", holott ha ilyen egyáltalán lett volna, akkor vagy dr. Obonyai János, vagy dr. Flór Ferenc lett volna; Jellasics és Móga közötti fegyverszüneti tárgyalásoknál „magyar részről egy abonyi zsidó, Fispán Ignác is szerepelt mint parlamenter" (141. l.); a lovasságnál volt főszázadost (erster Rittmeister) őrnagynak hiszi stb., stb.

Fejezeteket tölt meg a szerző annak bizonyításával, hogy milyen jó hazafiak voltak a 48-as zsidók, minő nagy hasznot tettek a nemzeti ügynek hírhordással, tudósításokkal, kémkedéssel, stb. Idéz több nagynevű embert, kik elismerően szóltak zsidó vallású honfitársaink ebbéli működéséről, viszont Haynau és Windischgrätz s az osztrák vezérek bírságpénzeit és egyéb zsarolásait is erre viszi vissza.

Tagadhatatlan, hogy a zsidóknak az ily fajta működésre kiváló tehetségük van s az bizonyos, hogy mindkét félnek igen jó szolgálatot tettek a magyarországi zsidók, aszerint, amint az jobban kifizette magát. Hagyjuk itt egészen ki a játékból a hazafiságot, mert ez tiszta üzleti kérdés volt. Annak a félnek voltak jó kémei, amelyik jól fizetett s e kémek legnagyobb része zsidó volt. Azok a Jókai képzeletében élő Salamonok és Sipulusz-Beöthy-féle „Krausz bácsik", kik az egész forradalmat csinálták, mesébe illő személyek és események, amelyeknek magát történelmi műnek mondó könyvben helyet foglalniuk nem szabad.

Mit mond e dologról a Bernstein által dicsért egyik zsidó író, Max Schlesinger az ő „Aus Ungarn" c. jeles kis művében? Lássuk csak a 99-ik lapot:

„Wohl hat Windischgrätz seine Spione nur mit fünf Gulden belohnt, wenn sich welche im Hauptquartier einfanden…" stb. (Bizony csak öt forintjával fizette Windischgrätz a kémeit, ha ilyenek kerültek a főhadiszállásra), amiért bizony nem szívesen teszi kockára életét a kém. Egy oldalon a biztos akasztófa, más oldalon öt forintnyi mesés díjazás, aligha csábít kémkedésre. S ugyanazon lapon jegyzetben elmondja Schlesinger egy kém esetét, akit a kápolnai csata után hetekig tartó kémszolgálatai után száz Forinttal díjazott Windischgrätz; a kémnek azonban igazoltan százhúsz Ft költsége volt s csak hosszas utánjárással kapta meg húsz Ft-nyi kiadásának a megtérítését.

S ennek ellenére is sok zsidó kém szolgálta az osztrák ügyet a magyarság ellen. A budai ostromról szóló félhivatalos osztrák munka 30. oldalán találjuk azt az ismert zsidó kémtípust, aki mindkét félnek szolgált jó pénzért, míg végre a magyarok agyonlövik árulásáért. („Ez intézkedésből is kivilágLik Hentzi tábornok úrnak szilárd meggyőződése, hogy a vár biztos felmentése kilátásban van, mely hitben őt egy zsidó kém is, aki mindkét félnek szolgált s később a felkelők golyói által érte végét, megerősítette." Die Verteidigung der Festung Ofen… etc. Wien, 1893. 30. l.) De még nagyobb bizonyságot tesz a zsidó kémek számáról az a lajstrom, amelyet az osztrákok hivatalosan állítottak össze a magyarok által igaztalanul kivégzett egyénekről, hogy ezzel saját eljárásukat mentegessék. Ha itt a zsidók a magyarok kémei lettek volna, bizonyára nem a magyarok lövik őket agyon, hanem az osztrákok s e nevekkel nem dicsekednek el éppen ők. E ritka kis füzetnek címe magyarul ez: „A magyarországi felkelő kormányzat alatt hadi vagy rögtönítélő bíróságok által kivégeztetett vagy ítélet nélkül lemészárolt egyének jegyzéke" s 1850-ben jelent meg Bécsben, a cs. kir. Állami nyomda által nyomatva. Ebből azon egyéneket, akiket a jegyzék maga is zsidóknak nevez, kiemeljük:

„29. sz. Bálint nevű kuvaszinci, Arad megyei zsidó, ugyanott 1848. okt. 26-án fegyveres ellenállás miatt golyó által végeztetett ki."

„105. Lengyel Bernát, izr. Marcalon (Somogy megye) a népfölkelők által megöletett."

„109. Brayer Jakab, izr. Komárom-megyei Szerdahely községből 1849 áprilisában néhány Hunyadi-huszár által kihallgatás nélkül megöletett, mert Szilasról rögtön Ekecsre futott, amint a huszárokat megpillantotta s ezért gyanússá vált előttük."

„126. Egy bizonyos Kohn kivégeztetett, mert két lopással gyanúsították."

„121. Haszlinger Lipót, pesti izr., a haditörvényszék által halálra ítéltetett, mert a magyar sereg által kémül kiküldetvén, oda nemcsak vissza nem tért jelentéssel, de az osztrák seregnek megjelentette, hogy Linnert pékmesternél a magyar kormány 800 Ft-ot hagyott, amelyet aztán a császári sereg el is kobozott." Mennyi bűn e pár sorban!

„Ezeken kívül sok oly név van a jegyzékben, ahol a „zsidó" jelző nincs kitéve, de zsidó voltuk igen valószínű. Ilyen a 76. sz. „D. (Dávid?) Fuchs, a 71. sz. „Ignác Groszmann, liptói születésű" 72. „N. Moisch," a 101. számú „Wilhelm Mayer, budapesti zálogházi szolga", egy csomó Jákob, Izsák, Jefta, kiknek vallása nincs jelezve, de kiket kémkedésért vagy fegyveres ellenállásért lakoltattak a magyar csapatok. Ezeken kívül több zsidó kémről van magántudomásom: az egyiket Forró Elek ezredes akasztatta fel, a másik Ivánka Imre kiszabadításáért felvett 10 000 Ft-ért, amelyet kicsalt a kormánytól, kapta megérdemelt jutalmát, a bitófát. S az én „magánértesülésem" kissé más forrású, mint Bernsteiné, mert a Forró által eszközölt kivégeztetés történetét Antos Jánostól tudom, kinél Forró élete három évtizedét töltötte el haláláig, a másikat pedig Ivánka Zsigmondtól, akit az osztrák kormányzat e 10 000 Ft-ért felelősségre is vont. Ez összeg egyébként az állami számadások között több ízben szerepelt; Duschek államtitkár fizette ki ezt Ivánka Zsigmond előtt annak a Kohnnak, aki ezzel a hazát a legszorultabb napjaiban (1849 januárjában) csalta meg.

Ami a „haza oltárára tett áldozatokat" illeti, itt Bernstein rabbi azt iparkodik kimutatni, hogy a zsidók vetekedtek e részben a keresztény hazafiakkal. Egyik hitközség ennyi pénzt, a másik ennyi lat ezüstöt adott. Persze az ilyen ezüstadomány együttvéve sem ér föl két-három magyar mágnáscsaládnak 6–7 mázsányi ezüstjével, amelyet azok hivalkodás nélkül tettek le a „haza oltárára," de az is tagadhatatlan, hogy a zsidóknak, amikor fontos jogokat követeltek a törvényhozástól, ennek fejében jó hazafiságot tettleg bizonyítaniuk is kellett. Azt, hogy azután az egyes zsidók igen megerőltették volna magukat, már a szerző sem igen állíthatja, habár e részben is, ahol lehet, korrigál egy kicsit a hivatalos adatokon. Ilyen pl. ama kis tollhibája, hogy „Herzberg Simon pesti nagykereskedő 1849. május 28-án a magyar alkotmányra felesküdt 33 fogolynak fejenként húsz forintot adott" holott a hivatkozott Közlöny számában csak tíz forint van, s azon tévedése, hogy máj. 21-ét ő „a harc végének" tartja, holott május 21., Budavár bevétele, a magyar ügy legmagasabb hulláma, tehát Herzberg úr szentül lehetett ama hitben, hogy most már győzhetetlen a magyar.

A részletes adakozások igen érdekelvén, elővettem Győr város adakozásának ▶

▶ hivatalos kimutatását s kerestem benne a zsidók adományait a haza javára. Az első lapon 74 adakozó között nevéről ítélve csak két zsidó van: Schiffer Ignác, aki 40 krajcárt és Stern Samu, aki 2 Ft-ot adakozott; a második lapon 76 adakozó között Stern Márkus szerepel 2 Ft-tal; a harmadikon Schönberg Adolf 5 Ft-tal s Gindlstrasser Lipót 12 krajcárral (ez utóbbi azonban aligha zsidó) a negyediken Mendl Ignác 20 krajcárral és így tovább. A győri zsidók adakozásai összesen nem érik el az 50 Ft-ot a 13 803 Ft-nyi adományból. Ellenben, midőn arról van szó, hogy a természetben adományozott tárgyakat ki vegye meg olcsón, ott már a zsidók szerepelnek. Az 1848. június 15-én tartott árverésen az 1–3. számú három pár új cipőt Löwy Dávid veszi meg, párját 26, 32 és 37 krajcárjával, vesz ugyanő ezüstkupakú tajtékpipákat 1 Ft.13 krajcárért. Vásárol ott Blum Náthán aranyos mentőkötőt 3 Ft. és 13 krajcárért, aranyos övet, ezüstös kardokat, vesz Wolf Izsák 12 db. cinedényt 15 font súlyút 5 Ft-ért, Neufeld Lipót pipát és búzát, stb., stb. E jeles üzletemberek neveit hiába keressük az adakozók között, hol pedig elvétve akad magyar név, csupa német polgár az ottani lakos: Smikli, Bugli, Hektliné, Tinogli, Stadli, Stanfli, Smigl, Hoffinger, Krenwalt, stb., stb., igazi Kraxelhuber-nevek, de mindegyik megnyitja erszényét az adakozásra.

Érdemes volna Bernstein könyvének egyéb részleteire is kiterjeszkednem, de akkor egész könyvet kellene írnom róla. De azt hiszem, felesleges munkát végeznék ezzel; az elfogulatlan olvasó így is látja, hogy e történeti művel legfeljebb befűteni lehet, egyéb haszna nincs. Mert ahol minden téren csak a ferdítések, a félrevezetések, szépítgetések találhatók, az igazság pedig sehol sem, ott ne beszéljünk történetírásról.

A zsidók 1848. március elején nem vettek részt a magyar szabadságharcban, mert még nem tudták, hova dől el ez az ügy. Amikor látták, hogy a többség, a nádor, sőt az uralkodó is ezen az oldalon van, csatlakoztak a többséghez. Midőn a harc kitör, megoszlanak: nagyobb részük a császárhoz szít, a kisebb híven megmarad a nemzeti ügy mellett. Némelyik mind a kettőt szolgálja, míg fel nem akasztják. Az osztrákok győzedelmével nagyobb részük újra hű alattvaló lesz (érdekes példa erre a pozsonyi hitközség vérlázító átokformulája, amelyet a magyarok ellen kibocsát), a jobban kompromittált rész pedig elbujdosik. Egyszóval a zsidóság hű marad önmagához e válságos időben és faji jellemét, a megalkuvást, a többséggel tartást és az erre vonatkozó vallásos tantételeket ekkor se tagadja meg. Ez az igazság, amelyet elcsavarni semmiféle pártiratnak sem sikerült.

Domokos Endre János:

„Szájkarate...” válasz a Szent Korona Rádiónak

Mindeddig a Szent Korona Rádió volt az egyetlen nem hungarista médium, amely beszámolt a PHM, a Független Magyar Gárda és a Nemzeti Akarat Platform – a Petőfi szobor előtt tartott – közös megemlékezéséről. Bár az írásból nyilvánvaló, hogy a szerkesztőség, illetve a riport megalkotója nem igazán tud mit kezdeni az ott elhangzottakkal, de legalább vette a fáradságot, hogy eljött, kíváncsi volt a véleményünkre, s arról igyekezett korrektül beszámolni (más kérdés, hogy ez mennyire sikerült). Talán ez az egyik jellemvonás az, ami a nemzeti újságírót megkülönbözteti a liberálistól.

A cikk ugyanakkor „pálfordulásról”, „elhatárolódásról” beszél, noha mozgalmunknak egyik sem tartozik a rossz szokásai közé. Ahogy eddig sem küldtük az utcára híveinket, csak azért, hogy ott legyenek, hogy a semmiért összeveressék magukat, ezután sem fogjuk. Ha nincsenek meg az eszközeink az érdemi cselekvéshez (mondjuk egy hatalomátvételhez), akkor nem fogjuk a testvéreket pótcselekvésekre buzdítani, csak azért, hogy történjen már valami, illetve nehogy átmenjenek valamely másik szervezetbe. Ezt már számtalanszor elmondtuk, a Magyar Jelenben megjelent interjúban is kifejtettem álláspontunkat e kérdésben, így aki ezeket a megnyilvánulásokat ismeri, azt nem érte meglepetés március 14-én este, s főleg nem kiabált „pálfordulást” vagy „elhatárolódást”. Ugyanakkor megértjük a 15-én borítékolhatóan értelmetlen erőszakba és kergetőzésbe torkolló demonstrációk résztvevőit. A heroizmus, még ha teljesen értelmetlen is, tiszteletet érdemel, erre utalt a szövegkörnyezetéből kiragadott „lélekben ott vagyunk velük” szófordulat. Mert lélekben valóban ott vagyunk, s aggódunk testvéreinkért, noha amit csinálnak, azzal nem tudunk mit kezdeni, de az indítékaikat elfogadjuk. Nekünk azonban a nemzeti ünnep az ünnepről szól, a „gyertek ki ide és ide, ekkor és akkor, aztán majd jól forradalmat csinálunk” felhívásokat pedig nem tudjuk komolyan venni (ha udvariasak akarunk lenni).

Amikor Toroczkai Laci Révkomáromba hívott minket 2005-ben, hogy tiltakozzunk együtt a sovinizmus ellen, ott voltunk. Amikor a HVIM Trianon ellen tiltakozott, a megszálló követségek előtt, ott voltunk. Amikor a buzik parádézása ellen kellett tiltakozni, mi szintén ott voltunk. Amikor a tót követség előtt tiltakoztak a hazafiak a magyarokat ért dunaszerdahelyi atrocitás miatt, ismét ott voltunk. És ha a „Nemzeti Ellenállás” valami olyasmit hirdet meg, aminek célját és értelmét látjuk, akkor ismét ott leszünk. De engedtessék meg nekünk, hogy ezt mi magunk döntsük el.

Más talán megsértődne a cikkből levonható végkövetkeztetésen, miszerint, azért bukik majd el a „forradalom”, mert azok a rusnya nyilasok már megint nem akartak részt venni benne, tehát mi vagyunk az okai mindennek. Én nem haragszom érte, mert hízelgő ránk nézve, hogy a szerző ilyen komoly, „forradalmat eldöntő” erőt tulajdonít a Pax Hungaricának (a próféta szóljon a jeles – nevét egyébként nem vállaló – szerzőből)...

Nekem, mint a PHM vezetőjének az a kötelességem, hogy megtartsam és megőrizzem a rám bízott embereket. Nem vagyok sem „népvezér”, sem „forradalmár”, így nem feladatom, hogy megfeleljek a lelátók éppen aktuális elvárásainak, nem dolgom, hogy azt mondjam, amit a tömeg vár. A Pax Hungarica nem vágyik sem az európai, sem a budapesti knesszetbe. **„Parlamentáris úton a hatalmat addig lehetett megszerezni, amíg a politikai hatalom nem volt a zsidóság kezében. Amint a zsidóság a politikai hatalmat is megkaparintotta – teljesen mindegy, hogy közvetlenül vagy közvetve, és hogy politikai hatalmát közvetlenül vagy közvetve gyakorolja – teljesen kizárt parlamentáris úton a hatalmat átvenni. Az így hatalmat gyakorló zsidóság mindent vérbe vagy anarchiába fojt. Ellenszere: a népmozgalom”** – írta Szálasi Ferenc több, mint 70 évvel ezelőtt. De aki higgadtan végiggondolja napjaink történéseit, hasonló következtetésre fog jutni, ha hungarista, ha nem. Annak lehetünk tanúi, hogy a hatalom minden nemzeti kezdeményezést az anarchia, a zavargások, az értelem és cél nélküli erőszak irányába terel, hogy majdan ezekre hivatkozva nyírbálja meg a még megmaradt szabadságjogokat. És a jelen pattanásig feszült helyzetben ez nem is olyan nehéz. Elég, hogyha egy a rendőrségen máskor talán sohasem látott, esetleg magyarul nem is kimondottan jól beszélő egyenruhás egy tüntetésen kioszt egy-két maflást, máris kitör a balhé. Így még azt a tömeget is kiválóan fel lehet heccelni, amelyik békés szándékkal gyűlt össze. Polgárháborús helyzetet teremtenek, akár a cigánybűnözés pártolásával, akár a nemzeti ünnepeken immár hagyományosnak tekinthető zavargások kiprovokálásával, hogy aztán „rendteremtőként”, „erős kézzel” léphessenek fel, „zéró toleranciát” hirdetve, majd a fentiekre hivatkozva diktatúrát szabadítva ránk. Ennek csupán első lépése a BTK. február 1.-én hatályba lépett szigorítása, amely már a „rendezvényen való tojással felszerelt megjelenést” is büntetni rendeli. És ez még csak a kezdet, lesz ez még cifrább is.

Arra kérem a nyájas olvasót, hogy ha megfáradtan hazaérkezett az aktuális városi sportnapról, egy pillanatra tegye le a Molotov-koktélt, s a forradalom más emblematikus kellékeit, s gondolkodjunk együtt (tudom, perverz ötlet, de azért próbáljuk meg). Tételezzünk fel egy ideális állapotot, amikor minden úgy sikerül, ahogy azt a vezetők elképzelték. A soron következő, október 23-án esedékes forradalom győzni fog. A keresztapus (Don Gyurcsányi) elmenekül, a rendőrök könnyes szemmel omlanak azon forradalmárok ölelő karjaiba, akikkel minden hétvégén, jórészt fizetetlen túlóra keretében néznek farkasszemet egy-egy focimeccs alatt és után, s a többi fegyveres erő is legalább is passzív marad. Az utcákon több tucat nemzeti szervezet zászlaja alatt harcoló forradalmárok kivívják a szabadságot. Nagyjából 5–10 ezer ember, 5–10 ezer lelkes magyar hazafi. Mi történik ezután? Mivel olyan erő és társadalmi támogatottság pillanatnyilag a Maszopon kívül csupán a Zsidesznek és Orbán Viktornak áll rendelkezésére, amely a hatalmat nem csak megszerezni, de megtartani is képes, ezért, ahogy Gyurcsányi veszi a kalapját, Orbán azon nyomban az utcára vezényel akár több százezer embert, s beletelepszik abba, amit Toroczkai és Budaházy, valamint az őket követő néhány ezer hazafi kiharcolt. Emlékezzünk 1956-ra! A pesti srácok harcoltak, a pesti munkások és diákok ontották a vérüket, állították meg az orosz tankokat, de miniszterelnök még is a Hruscsov által erre kinevezett kommunista Nagy Imre lett, aki nyomban hozzá is fogott a rendszer – még véletlen sem leváltásához hanem – „megreformálásához.” A világzsidóság bizalmát és támogatását élvező Orbánnak nem fog különösebb nehézséget okozni, hogy Budaházyt és Toroczkait pillanatok alatt félresöpörje, embereiket vagy maga mögé állítsa, vagy elhallgattassa, annál is inkább, mert a „forradalmárokat” a Gyurcsány iránti megvetésen és a tenni akaráson kívül semmi más nem fogja össze. Sem közös hit, sem közös ideológia, sem közös program vagy cselekvési terv. Csak a közös ellenség. S Orbán ebben – némi ellenszolgáltatás fejében – bizonyosan számíthat a pártként létező, parlamenti helyekre és a hatalomból való részesedésre aspiráló „nemzeti radikális” szervezetek hathatós támogatására, de legalábbis hallgatólagos beleegyezésére.

Amit itt megpróbáltam felvázolni, az még mindig a jobbik eset. A rosszabb forgatókönyv az, hogy a rendőrök fegyvereiben azon a napon nem gumilövedék lesz. S akkor több száz magyar fog a pesti kövezeten feküdni vérbefagyva, pusztán azért, mert néhány embernek immár harmadik éve nem jut értelmesebb dolog az eszébe, minthogy őket ünnepről ünnepre a vágóhídra hajtsa. Csak hogy ott legyenek. Hogy jól megmutassák. De mit is?!

A Pax Hungaricának csupán egy arca van, s meglepő módon az az „igazi”. „Pálfordulásról” csupán akkor lehetne beszélni, ha hirtelen lelkesen elkezdenénk tapsolni a „forradalmároknak”. De nem kezdünk. Van elég percemberke, megélhetési hazafi, klinikai eset, aki a „forradalmat” meglovagolva próbál majd előkecmeregni a jól megérdemelt érdektelenségből (2006-ban a Kossuth téren láthattatok néhányat). Mi ezt mondtuk a 2006 őszi vurstli idején is (Kossuth tér, cigus büfé, kóla, perec időszakában, csak a körhinta hiányzott), és ezt mondjuk ma is. Továbbra is járjuk az elődeink által kijelölt utat, másokkal összefogva, ha lehet, egymagunkban, ha kell, senkire sem hallgatva. Lehet érte utálni, lehet köpködni, címkézni. Megszoktuk. Túléljük.

Végezetül, a következőn kellene elgondolkodni (tudom, már megint a gondolkodás...): ki akarja a javatokat? Az, aki kritika nélkül tapsol és bólogat, bármit csináltok, mindent rátok hagy, ahelyett, hogy vezetne, illetve igyekszik a hátatokon felmászni az uborkafára, vagy azok, akik nyíltan megmondják, hogy éppen hülyeséget csináltok?

Azóta, hogy szerény erőmet 1914-ben önkéntesként az elsők között állítottam a Birodalomra kényszerített világháború szolgálatába, immár több, mint 30 év telt el.

Ebben a három évtizedben minden gondolatomat, cselekedetemet és egész életemet csak a népem iránti szeretet és hűség mozgatta. Ezek adtak nekem erőt a legsúlyosabb elhatározásokra, amelyek elé mindeddig még egyetlen halandó sem volt állítva. E három évtized az időmet, munkaerőmet és egészségemet felemésztette.

Nem igaz, hogy én, vagy bárki más Németországban, 1939-ben háborút akart volna. Azt kizárólag azok a nemzetközi államférfiak akarták és erőltették, akik vagy zsidó származásúak voltak, vagy zsidó érdekekért dolgoztak. Túl sok ajánlatot tettem a fegyverzetcsökkentésre és a fegyverzetkorlátozásra (amelyeket az utókor nem tud mindörökre letagadni), semhogy a felelősséget e háború kitöréséért rám lehetne terhelni. Továbbá, én sohasem akartam, hogy az első szerencsétlen világháború után egy második következzen be Anglia vagy Amerika ellen. Évszázadok fognak eltelni, de a városaink és a műemlékeink romjaiból mindig meg fog újulni a gyűlölet a végső soron felelős nép iránt, amelynek mindez köszönhető: a nemzetközi zsidóság és segítői iránt.

Még három nappal a német–lengyel háború kitörése előtt a berlini brit követnek a német–lengyel problémák megoldására tettem egy javaslatot – a nemzetközi ellenőrzés alatti Saar-vidék esetéhez hasonlót. Ezt az ajánlatot sem lehet letagadni. Ezt csak azért utasították el, mivel az angol politika mértékadó körei a háborút óhajtották, részben a remélt üzlet végett, részben a nemzetközi zsidóság által szervezett propagandától ösztökélve.

Nem hagytam kétséget afelől, hogy ha Európa népei ismét csak a nemzetközi pénz- és finánctőke ezen összeesküvői részvénycsomagjaiként lesznek kezelve, akkor az a nép is felelősségre lesz vonva, amely a tulajdonképpeni bűnös ebben a gyilkos birkózásban: a zsidóság! Továbbá, világossá tettem, hogy ez alkalommal nemcsak az európai árja népek gyermekeinek milliói fognak éhenhalni, nemcsak a felnőtt férfiak milliói fognak meghalni és nemcsak a nők és a gyermekek százezrei fognak a városokban elevenen elégni és meghalni a bombatámadások miatt, anélkül, hogy a tulajdonképpeni bűnös, bár humánusabb eszközzel, a bűneiért meg ne lakolna.

Egy hatéves harc után, amely minden csapás ellenére egy nép élni akarásának legdicsőségesebb és legvitézibb megnyilvánulásaként fog egykor bevonulni a történelembe, nem vagyok képes elszakadni attól a várostól, amely ennek a Birodalomnak a fővárosa. Mivel az erők csekélyek ahhoz, hogy az ellenséges rohamnak éppen ezen a helyen még hosszabb ideig ellenálljanak, de az ellenállásunkat az éppen olyan elvakult, mint amennyire jellemtelen egyének elértéktelenítették, szeretném a sorsomat azokkal megosztani, akik más milliók sorsát is magukra vállalták, amennyiben ebben a városban maradok. Ezenkívül nem akarok az ellenség kezébe kerülni, amelynek a felhevült tömeg szórakoztatására, egy új, zsidók által rendezett színjátékra van szüksége.

Ezért úgy határoztam, hogy Berlinben maradok és ott szabad elhatározásból a halált választom abban a pillanatban, amelyben hitem szerint a Vezér és Kancellár székhelye már nem tartható fenn. Örvendező szívvel halok meg, mert ismerem mérhetetlen tetteit és teljesítményeit katonáinknak a fronton, asszonyainknak odahaza, teljesítményeit parasztjainknak és munkásainknak, és a történelemben páratlan erőkifejtését ifjúságunknak, amely az én nevemet viseli.

Az, hogy mindezeknek mélységes, szívből jövő hálámat fejezem ki, éppen olyan magától értetődő, mint az a kívánságom, hogy ezért ők a harcot semmilyen körülmények között sem adhatják fel, hanem azt a haza ellenségei ellen mindig, változatlanul folytatniuk kell, hűségesen a nagy Clausewitz hitvallásához. Katonáink áldozatából és a velük való, halálig tartó összetartozásomból csíráznak majd ki

Adolf Hitler: POLITIKAI VÉGRENDELETEM

a nemzetiszocialista mozgalom ragyogó újjászületésének és egy igazi népi közösség megvalósulásának magjai.

Sok férfi és nő határozta el, hogy életét a végsőkig összeköti az enyémmel. Kértem őket, és végül megparancsoltam, hogy ne ezt tegyék, hanem vegyenek részt a nemzet további küzdelmében. A hadseregnek, a tengerészetnek és a légierőnek vezetőit kérem, hogy a legvégső eszközökkel, nemzetiszocialista értelemben erősítsék katonáik ellenállási lelkületét, különösen utalva arra, hogy én magam is, mint ennek a mozgalomnak az alapítója és megteremtője, a gyáva bukásnál vagy a kapitulációnál többre becsültem a halált.

Bárcsak egykor a német tisztek becsületfogalmához tartozna – ahogy ez a tengerészetnél már most is így van –, hogy egy tartomány vagy város feladása lehetetlen, és hogy itt mindenekelőtt a Führer járt elől ragyogó példájával a leghűségesebb kötelességteljesítésnek mindhalálig.

A politikai végrendelet második része

Halálom előtt kizárom Hermann Göring birodalmi marsallt a Pártból és megvonom tőle mindazt a jogot, ami az 1941. június 29-i rendeletből és az 1939. szeptember 1-i, Reichstagban elmondott beszédemből következhetett. Kinevezem helyette Dönitz nagyadmirálist birodalmi elnökké és a Wehrmacht főparancsnokává.

Halálom előtt kizárom a Pártból és minden állami hivatalból Heinrich Himmler korábbi SS-Reichsführert és birodalmi belügyminisztert. Kinevezem helyette Karl Hanke Gauleitert SS-Reichsführerré és a német rendőrség főnökévé, Paul Giesler Gauleitert pedig birodalmi belügyminiszterré.

Göring és Himmler az ellenséggel titkosan tárgyalva, amit tudtom nélkül és akaratom ellenére folytattak, és azon kísérletükkel, hogy az államhatalmat magukhoz ragadni akarták, mérhetetlen kárt okoztak az országnak és a népnek, eltekintve teljesen a személyem iránti hűségtől.

Hogy a német népnek olyan erényes emberekből összeállított kormányt adjak, akiket eltölt az a kötelesség, hogy a háborút minden eszközzel tovább folytassák, kinevezem a nemzet vezetőinek az új kormány következő tagjait:

Birodalmi elnök: Dönitz.
Birodalmi kancellár: Dr. Göbbels.
Pártminiszter: Bormann.
Külügyminiszter: Seyss-Inquart.
Belügyminiszter: Giesler Gauleiter.
Hadügyminiszter: Dönitz.
A szárazföldi hadsereg főparancsnoka: Schörner.
A tengerészet főparancsnoka: Dönitz.
A Luftwaffe főparancsnoka: Greim.
SS-Reichsführer és a német rendőrség főnöke: Hanke Gauleiter.
Gazdasági miniszter: Funk.
Mezőgazdasági miniszter: Backe.
Igazságügyi miniszter: Thierack.
Kultuszminiszter: Dr. Scheel.
Propaganda-miniszter: Dr. Naumann.
Pénzügyminiszter: Schwerin-Crossigk.
Munkaügyi miniszter: Dr. Hupfauer.
Fegyverkezési miniszter: Saur.
A Német Munkafront vezetője és a birodalmi kormány tagja: Dr. Ley birodalmi miniszter.

Jóllehet ezen emberek közül egyesek, mint Martin Bormann, Dr. Göbbels stb., beleértve feleségüket is, szabad akaratukból hozzám csatlakoztak és semmilyen körülmények között sem akarták elhagyni a Birodalom fővárosát, hanem készek voltak itt elpusztulni, kénytelen voltam őket arra kérni, hogy felszólításomnak engedelmeskedjenek, és ebben az esetben rendeljék alá egyéni érzésüket a nemzet érdekének. Ők a munkájuk és hűségük által, mint munkatársaim halálom után éppen olyan közel lesznek hozzám, mint ahogy – remélem – az én lelkem is közöttük lesz, és ők mindig kísérni fognak. Szívből kívánom, hogy kemények legyenek, de sohase igazságtalanok; szívből kívánom, hogy sohase váljék a félelem cselekvésük tanácsadójává, és a nemzet becsületét mindazok fölé helyezzék, ami a Földön van. Végül szívből kívánom, hogy legyenek annak tudatában, hogy a mi feladatunk, egy nemzetiszocialista állam kialakításának feladata az eljövendő évszázadok munkáját vetíti előre, ami mindenkit arra kötelez, hogy mindig a közösségi érdekeket szolgálja és a saját érdekét azzal szemben háttérbe helyezze. Minden némettől, minden nemzetiszocialistától, férfitól és nőtől és a Wermacht minden katonájától azt követelem, hogy az új kormányhoz és elnökükhöz legyenek hűségesek és engedelmesek mindhalálig.

Mindenekelőtt kötelezem a nemzet vezetőségét és követőit a faji törvények legszigorúbb megtartására és könyörtelen ellenállásra minden nép megmérgezőjével, a nemzetközi zsidósággal szemben.

Kiadva: Berlin, 1945. április 29., 4 órakor

Adolf Hitler

Mint tanúk:
Dr. Joseph Göbbels
Martin Bormann
Wilhelm Burgdorff
Hans Krebs

MAGÁNVÉGRENDELETEM
(1945. április 29-i végrendelet)

Mivel a háború évei alatt úgy hittem, hogy nem lehet felelősséggel egy házasságot megalapozni, immár ezen földi pályafutásom befejezése előtt elhatároztam, hogy feleségül veszem azt a leányt, aki a hűséges barátság hosszú évei után szabad akaratából a már csaknem ostromlott városba jött, hogy sorsát az enyémmel megossza. Hitvesemként a saját óhajából velem együtt megy a halálba. Ez fogja számunkra pótolni azt, amit népem szolgálatában végzett munkám mindkettőnktől elrabolt.

Amim van – amennyiben egyáltalán értékes – a párté. Ha ez már nem létezne, az államé, ha az állam is megsemmisülne, akkor részemről további elhatározás már nem szükséges.

Az összegyűjtött festményeimet, amelyeket az év folyamán nem vásároltak meg tőlem, nem magáncélra, hanem városomban, a Duna-menti Linzben egy galéria kialakítására szánom.

Szívbéli kívánságom, hogy teljesüljön ez a végakarat.

A végrendelet végrehajtójának leghűségesebb párttársamat, Martin Bormannt nevezem ki. Őt hatalmaztam fel arra, hogy minden elhatározásomat végérvényesnek és jogérvényesnek találjon. Engedélye van arra, hogy mindazt, aminek személyes emlékértéke van, vagy egy kis polgári élet fenntartásához szükséges, különítse el a nővéreim számára, ugyanígy mindenekelőtt feleségem édesanyjának, az általa ismert hűséges munkatársaimnak és munkatársnőimnek, elsősorban régi titkáraimnak, titkárnőimnek, Frau Winternek stb., akik engem az évek hosszú során munkájukkal támogattak.

Magam és hitvesem a bukás vagy a kapituláció szégyenének elkerülése végett választjuk a halált.

Az az akaratunk, hogy azon a helyen legyünk azonnal elégetve, ahol népem tizenkét éves szolgálata folyamán mindennapi munkám legnagyobb részét végeztem.

Kiadva: Berlin, 1945. április 29., 4 órakor

Adolf Hitler

Mint tanúk:
Martin Bormann
Dr. Göbbels

Mint tanú:
Nicolaus von Below

1938. MÁJUS 2-I VÉGRENDELET

Lammers miniszter kezéhez.
Személyes végrendeletem.
Ezt a halálom után azonnal fel kell nyitni a Birodalmi Pénztáros jelenlétében. Bormann és Schaub párttársakat azonnal értesíteni kell.

VÉGRENDELETEM

Halálom esetére elrendelem:

1) Holttestemet Münchenbe szállítsák, ott a Feldherrnhalle-n legyen felravatalozva és az Ewigen Wache templomban legyen eltemetve. (Tehát a Führer-ház melletti templomban.) Koporsóm ne különbözzön a többiekétől.

2) Egész vagyonomat a pártra hagyom. A párt kiadójával kötött szerződéseket ez nem érinti. A műveimből származó jelen és jövő bevételek fölött a párt rendelkezik.

3) A pártnak ezért a következő összegeket kell évente kifizetnie:

a) Egy Eva Braun nevű leánynak (München) élete végéig évi 12 000 márkát.

b) Angela nővéremnek (Drezda) élete végéig szintén évi 12 000 márkát. Ebből kell Frieda leányát támogatnia.

c) Paula nővéremnek (Bécs) egész élete végéig 12 000 márkát.

d) Alois Hitler mostohafivéremnek 60 000 márka egyszeri összeget.

e) Gazdasszonyomnak, Frau Winternek (München) élete végéig havonta 150 márkát.

f) Régi barátomnak, Julius Schaubnak egyszeri 10 000 márka összeget és élete végéig havi 500 márka járadékot.

g) Szolgámnak, Krause-nak élete végéig havi 100 márka járadékot.

h) Singe és Junge szolgálóimnak egyszeri 3000 márka összeget.

i) Spital-ban élő rokonaimnak (Alsó-Ausztria) egyszeri alkalommal 30 000 márka összeget. Ezen összeg elosztását Paula Hitler nővérem (Bécs) határozza meg.

4) Müncheni otthonom berendezését, amelyben egykor az én Nichte Geli Raubalom lakott, Angela nővéremnek kell átadni.

5) Könyveimet és magán levelezésemet Julius Schaub párttársamnak kell elküldeni, és neki vagy meg kell semmisítenie azt, vagy Paula nővéremnek átadnia. Julius Schaub polgártársnak erről egyedül kell döntenie.

6) A többi értéktárgyam, Obersalzbergben lévő házam, bútoraim, művészeti értékeim, képeim stb. a párt tulajdonába mennek át. Azokat a Birodalmi Pénztárosnak kell kezelnie. Amennyiben ezek a tárgyak a Birodalmi Kancelláriában lévő berlini otthonomban találhatók, ezeket Schaub párttársamnak kell azonosítania.

7) A Birodalmi Pénztárost arra hatalmaztam fel, hogy a kisebb tárgyakat Angela és Paula nővéreimnek átadja, mint emléktárgyakat.

8) Elrendelem, hogy Bruckner és Wiedermann adjutánsokról életük végéig méltóképpen gondoskodjanak. Ugyanígy Kannenberg úrról és feleségéről.

9) E végrendelet végrehajtójaként Franz H. Schwarz párttársamat, mint Birodalmi Pénztárost jelölöm meg. Elhalálozása vagy akadályoztatása esetén Martin Bormann párttársamat, mint Birodalmi Vezetőt.

Berlin, 1938. május 2.

Adolf Hitler

(Ford.: *Tudős-Takács János*)

„VILÁGOSSÁG A NEMZETEK SZÁMÁRA”: A ZSIDÓK TÖRTÉNETE A MODERN VILÁGBAN – RÖVIDEN

Bevezetés

A zsidók úgy hivatkoznak önmagukra, mint a nemzeteket megvilágító fényre – mint olyan népre, amely jobbá tesz minden országot, amelyben megtelepszik. De tényleg jobbá teszik-e a zsidók azokat az államokat, amelyekben tartózkodnak, vagy ez csupán propaganda? Reméljük, hogy az olvasó el tudja dönteni ezt a kérdést, ha felhasználja ezt a dokumentumot, ami nem más, mint a zsidó nép rövid története.

Az alábbi szöveg megmutatja, hogy a zsidók valószínűleg nagyobb mértékben befolyásolták a nyugati kultúrát, mint bármely más etnikai csoport, különösen a legutóbbi néhány évszázad alatt. Fontos megjegyezni, hogy az íróink nem állítanak a zsidók részéről semmilyen „összeesküvést”. Inkább a felhozott példák azt mutatják, hogy a zsidók részéről veleszületett hajlam van arra, hogy olyan magatartásba kezdjenek, amelyről azt hiszik, hogy szolgálni fogja népcsoportjuk biztonságát, nem törődve azzal, hogy az milyen hatást gyakorol a gojokra, akik között élnek.

Biztos, hogy a zsidóknak – mint népfajnak és mint vallásnak – hosszú története van. De mi itt az elmúlt 200 évre összpontosítjuk figyelmünket. Történetüket az európai Rothschild bankárcsalád felemelkedésével kezdjük.

A Rothschildek felemelkedése és a nemzetközi bankvilág

A zsidó történelemben jelentős a Rothschildek szerepe. A Rothschildek – és más zsidó bankárok – fontos szerepben járultak hozzá a nyugati zsidó hatalom megszilárdításához. A nyugati bankok nagy részét eredetileg zsidók alapították, például a Rothschildek, Jacob Schiff, valamint Paul és Max Warburg. Valójában Meyer Amschel Rothschild és fiai találták fel gyakorlatilag a modernizált bankvilágot és pénzügyet. A nagyhatalmú Rothschildek nemcsak a bankvilágot irányították Európában megközelítőleg 1815 óta, hanem megvásárolták az európai hírközlő szerveket is – köztük a Reuters hírügynökséget –, ami hatalmat adott nekik arra, hogy befolyásolják a gojok millióinak véleményét. Továbbá, a politikai és a szociális reformokra irányuló akciók természetesen pénzt igényelnek; s mivel ők sokkal gazdagabbak voltak még a királyi családoknál is, akik ténylegesen tőlük kölcsönöztek pénzt, a Rothschildek abban az egyedülálló helyzetben voltak, hogy képesek voltak átalakítani az európai társadalmi viszonyokat a zsidó közösség érdekeinek megfelelően.

Két jellemző vonás magyarázza a nemzetközi bankárok hatalmát. Először, számos bankár van egymással kapcsolatban házasság révén. Az 1800-as évek végén sok Rothschild-unokatestvér kötött házasságot. Másodszor, számos nyugati vezető politikus lett adósa a nemzetközi bankároknak, akik kölcsönt folyósítottak nekik kritikus időkben, például amikor egy Rothschild több millió fontot kölcsönzött Benjamin Disraelinek, e zsidó hitsorsosának és miniszterelnöknek, úgyhogy ő meg tudta vásárolni a tőkerészvényt a Szuezi-csatorna angol ellenőrzése céljából.

A nemzetközi zsidó bankároknak talán sehol nem volt nagyobb befolyásuk, mint amit a háborúk finanszírozásával szereztek. Például a XX. század elején ők pénzelték a japánokat a japán-orosz háborúban, amely úgy jellemezhető, mint az első olyan háború, amelyben nem fehérek győztek le fehér embereket. Sok nyugati politikai megfigyelő állítja, hogy a háborúkat gazdasági okok miatt viselik, és ha ez igaz, akkor a zsidók, a nemzetközi bankvilágban játszott vezető szerepükön keresztül, nagyon fontos, de láthatatlan játékosok a modern háborúkban.

A kommunizmus létrehozása

Azt az ideológiát, amely több embert gyilkolt meg és tett rabszolgává, mint bármely más ideológia az emberi történelemben, az 1840-es években egy németországi zsidó, Karl Marx fogalmazta meg. Számos zsidóhoz hasonlóan, akik el akartak rejtőzni a gojok társadalmában, Marx családja keresztény hitre tért át. Marx kommunizmusnak nevezett ideológiája olyan szociális és gazdasági rendszer, amelyben a tulajdon és a vagyon minden formáját az állam ellenőrzi. Marx a maga kommunizmusát a történelmi kahalra, egy élő zsidó közösségi rendszerre alapozta. A kahal lényegében a kommunizmus korai formája volt, amelyben a közösségi szükségletek, mint az élelem, az élet berendezése és a hivatások kollektív módon lettek meghatározva.

Az olvasónak tudnia kell, hogy a kommunizmus szigorúbb ideológia, mint a nácizmus, annak esküdt ellensége. Például a náci Németországban a polgár engedéllyel tarthatott fegyvert. Egyetlen polgárnak sem lehetett fegyvere egyetlen kommunista országban sem. A nácizmus nem volt totalitariánus ideológia. Politikailag tekintélyelvű volt. De a kommunizmus olyan totalitariánus rendszer, amelyben a polgárt élete minden vonatkozásban ridegen és felülről irányítják. Az 1917 óta a kommunizmus által meggyilkolt emberek száma világviszonylatban legalább 100 millióra rúg. Egyedül Oroszországban 20 millió embert gyilkoltak meg, konzervatív becslés szerint. Ez a szám nem tartalmazza azokat az embermilliókat, akiket bebörtönöztek, megkínoztak vagy otthonuk elhagyására kényszerítettek a kelet-európai kommunista agresszió következtében.

A cionizmus felemelkedése

Az 1880-as évek végén a zsidók keresni kezdtek egy állandó helyet, ahová elmenekülhetnek a magatartásuk miatt feldühödött gojok elől. Az általuk elgondolt hely Palesztina volt, amelynek bizonyos részeit a zsidók több, mint 2000 évvel ezelőtt birtokolták. A zsidók globális kampányba kezdtek a világ meggyőzésére, miszerint nekik joguk van a Palesztinába való „visszatérésre”. Ennek az úgynevezett cionista mozgalomnak a vezére Herzl Tivadar volt. A cionizmus adott indítékot számos zsidó akciónak a XX. század folyamán, köztük cionista manipulációk eredményezték a Balfour-deklarációt és az úgynevezett holocaust felnagyítását. Izrael Államát a zsidó terrorizmus hozta létre, aminek jellemző példája a Dávid Király Hotel elleni bombamerénylet 1946-ban és a Deir Yassin tömegmészárlás 1948-ban.

Mind a mai napig a cionizmus – amelyet az ENSZ a rasszizmus egyik formájának minősített 1975-ben a 3379-es határozatában – sok problémát okozott a világban, az Izraelt is magában foglaló úgynevezett Közel-Keleten állandósult erőszak által. Amerikai (értsd: goj) adófizetők adják Izrael Államnak a dollárokat, évente billiós nagyságrendben, és ez az egyik fő oka az arab haragnak az USA ellen.

A Központi Jegybank Testület létrehozása

Az USA Kongresszusa 1913-ban jóváhagyta a Központi Jegybank Rendszer létrehozását, amely Központi Jegybank Testület néven is ismeretes. Ez a magánkézben lévő, nem-kormányzati testület bocsátja ki Amerika pénzét. A Központi Jegybank egy kis illetményt fizet az USA Kincstárának a szövetségi bankjegyek kinyomtatásáért, amelyeket később az USA kormányának kölcsönöznek.

A Központi Jegybank Rendszert nagyrészt Paul M. Warburg zsidó bankár akciói hozták létre.

Különböző problémák adódnak abból, hogy az USA kormánya nem ellenőrzi Amerika pénzét. A Jegybank által kölcsönzött pénz adósságpénz és beválthatatlan papírpénz: a készpénz mögött nem állnak olyan realitások, mint az arany vagy az ezüst. Adósságpénz ez, mert az USA kormányának szüksége van pénzre – vagyis több pénzre van szüksége, mint amenynyit az USA Kincstára beszed az adókból. A Kincstár a készpénzt a Központi Jegybank Rendszertől kölcsönzi (ez a kölcsönzés jelenleg rutinművelet). A kormány azután a kölcsönzött pénzt a kötvényeken lévő kamatokkal együtt fizeti vissza. Ez a kamat – a kisebb kormányzati adósságokon, például a külföldi segélyből származókon kívül – az országos, illetve szövetségi adósság, illetve az, amivel az USA tartozik a Központi Jegybank Testületnek.

A Központi Jegybank kontrollálja a kamatlábakat és az Amerikán belül forgalomban lévő pénz mennyiségét is, és ez óriási hatalmat biztosít számára az USA gazdasági élete fölött.

Mivel az adósságpénzt folyamatosan kell használni, az USA országos adóssága egyre növekszik, ami azt eredményezi, hogy az amerikai polgárok egyre több adót fizetnek az infláció csendes tolvajlása következtében.

Jelentős tény, hogy a Központi Jegybank vezetősége és a bankok legfontosabb tulajdonosai túlnyomórészt zsidók. Napjainkban egy Alan Greenspan nevű zsidó a testület vezetője. (Milyen ironikus, hogy ugyanabban az évben, amikor az USA átadta a pénzének kontrollálását magánbankoknak, Kanada is úgy tett az 1913-as évi banktörvénynek megfelelően). Ténylegesen magánbankok kontrollálják majdnem minden nyugati ország pénzét, és ezeknek a bankoknak a tulajdonosai vagy irányítói zsidók.

Első világháború

Tény: a zsidók hatására lépett be Amerika az első világháborúba. Anglia vesztésre állt az első világháborúban, amikor a zsidók titokban a brit kormányhoz egy szokatlan ajánlattal fordultak: felhasználva hatalmas befolyásukat Woodrow Wilson amerikai elnök belső körén belül, azt tanácsolták Wilsonnak, hogy az USA lépjen be a háborúba, ha a brit kormány bejelenti, hogy támogatja egy zsidó állam létrehozását Palesztinában. Ezen ajánlat eredményeként a Wilsonhoz közeli zsidó tanácsadók, például Louis Brandeis, Bernard Baruch és Stephen Wise rabbi, sürgették Wilsont, hogy támogassa a brit háborús erőfeszítést: lépjen be katonailag az első világháborúba. Egy másik zsidó, Chaim Weizmann volt az a kulcsfigura, aki brit részről szorgalmazta Amerika háborúba lépését. Az, hogy az amerikai nép hatalmas többsége nem akart semmit sem tenni az európai háborúval kapcsolatban, és hogy Wilson éppen azzal az ígérettel kampányolt, hogy Amerikát távoltartja a háborútól, nem számított. A nép akaratától eltértek a zsidók akarata kedvéért.

A brit kormány egy dokumentumban, amely Balfour-nyilatkozat néven vált ismertté, megígérte, hogy támogatja egy zsidó állam létrehozását. A nyilatkozatot azután adták ki, miután Amerika belépett az első világháborúba. A Balfour-nyilatkozatot egy zsidó, Leopold Amery szerkesztette, és egy másik zsidó, Louis Brandeis hozta nyilvánosságra, aki az USA Legfelsőbb Bíróságának első zsidó bírája volt. Az olvasónak tudnia kell azt a tényt, hogy az első világháború egyenes úton vezetett a második világháborúhoz. Valójában sok ember érzi úgy, hogy a második világháború csak az első világháború folytatása volt.

„Orosz” forradalom kirobbantása/a Komintern megalakítása

A legújabb történelemnek valószínűleg a legfontosabb eseménye a második világháborún kívül az úgynevezett „orosz” forradalom volt 1917 végén. Ebben a forradalomban a kommunisták Oroszország urai lettek, legyilkolták és rabszolgává tették a polgárok millióit, akik többségükben gojok voltak. Oroszországban a vezető kommunisták közül majdnem mindenki – akiket először „bolsevikoknak”, később „szovjeteknek” neveztek, – zsidó, és nem orosz származású volt. Vezetőjük, V. I. Lenin részben zsidó volt. Lenin halála után Joszif Sztálin vezette a szovjet kommunistákat. Sztálin nem volt zsidó, de második felesége zsidó volt. Az orosz forradalmat Jacob Schiff zsidó bankár pénzelte, aki a kommunistákat több millió dollárral támogatta.

A szovjetek, miután Oroszország vezetői lettek, a kommunizmust világszerte a szovjet kormánynak egy Komintern nevű szervével terjesztették. A Komintern ügynököket küldött szerte a világba forradalmakat szítani, amelyek – reményeik szerint – minden népnél végül a kommunista rendszerek felállítását eredményezik majd. A Kominternt egy Gregorij Zinovjev nevű zsidó vezette. A Komintern akciói következtében szerte a világon számos ország vált rabszolgává a kommunista diktatúra alatt, például Észak-Korea és Kuba. Kínát is zsidó-szovjet megbízottak tették kommunistává, mint például Adolf Abramovics Jeffe és Mihail Markovics Borogyin.

Tudnunk kell, hogy a tömeggyilkosságokat, amik Oroszországban 1917-től kezdve előfordultak, majdnem kizárólag zsidók követték el, közöttük például Lázár Kaganovics, Leon Trockij, Jakov Szverdlov, Jakov Jurovszkij és Gemrih Jagoda. A kevés nem zsidó fő funkcionárius zsidó nőt vett el feleségül, például Rikov, Molotov, Dzserzsinszkij és Buharin, valamint a fent említett Sztálin. A szovjet kommunizmusnak zsidó faji gyökerei voltak mindaddig, amíg Sztálin meg nem elégelte az uralmukat és nem végeztetett ki a tisztogatások során jelentős számú zsidót, mint például Kamenyevet, Zinovjevet, Radeket és Jagodát.

Az „orosz” forradalommal kapcsolatban érdekes, amit a brit vezér, Winston Churchill írt egy cikkben, 1920-ban, amelynek címe: „Cionizmus a bolsevizmus ellen, Küzdelem a zsidó nép lelkéért.” Ebben a közelgő nácizmust visszhangozta azzal, hogy rámutatott: az „orosz” forradalmat főleg zsidók vezették.

A Versailles-i Szerződés létrehozása

A modern történelem számára rendkívül jelentős az 1919-es Versailles-i Szerződés, amely az első világháború lezárásaként részekre szabdalta Németországot. A kérdéses Versailles-i Szerződés értelmében Németország bizonyos részeit különböző európai államoknak adták, többek közt Franciaországnak, Lengyelországnak, Dániának és Belgiumnak.

De a Versailles-i Szerződéssel kapcsolatban a legfontosabb az a tény, hogy a szerződést létrehozó konferencián jelenlévő fő kormányzati tisztségviselők tanácsadói – zömmel, ha ugyan nem teljes egészében – zsidók voltak. Wilson amerikai elnök tanácsadója a konferencián a zsidó Bernard Baruch volt, míg Lloyd George Clemenceau-é Georges Mandel (Louis Rothschild) zsidó belügyminiszter. Továbbá, Wilson elnöknek Stephen Wise főrabbi adott tanácsokat a küszöbön álló békekonferenciával kapcsolatos ügyekben, mielőtt az elnök elhagyta az USA-t, hogy részt vegyen a konferencián. A Versailles-i Szerződés hibái okozták a második világháború bekövetkezését, ami abban csúcsosodott ki, hogy Hitler megkísérelte a Versailles-i Szerződés megsemmisítését, amikor 1939-ben behatolt Lengyelországba. A szerződés igazságtalan volt, és különböző nyugati vezetők ezt be is ismerték, köztük A. Neville Chamberlain brit miniszterelnök is.

A zsidó marxisták hatása a Hitler előtti Németországban

Az első világháború befejezésétől kezdve az 1930-as évek elejéig Németországban különféle zűrzavaros állapotok uralkodtak. A legsúlyosabb problémák közé tartozott a kommunisták által a német városokban kezdeményezett, 5 napig tartó zendülés, amelynek célja Németország destabilizálása volt, mint első lépés az ország bolsevizálása felé. Németország problémái közé tartozott a pénz hihetetlen méretű inflációja is.

Németország leginkább bajkeverő forradalmárai például a zsidó Karl Radek, Kurt Eisner, Karl Liebknecht és Rosa Luxemburg voltak. Ténylegesen ez a négy ember több európai országban is megkísérelt puccsot végrehajtani.

Továbbá, a Hitler előtti – a weimari – Németország kormányaiban számos zsidó foglalt helyet, mint például a zsidó külügyminiszter, Walter Rathenau. Sőt a weimari alkotmányt is egy zsidó szerkesztette: Hugo Preuss. Zsidók ihlették a baloldali és marxista mozgalmakat Németországban, amelyek például a művészetet, az építészetet, sőt a szexuális magatartást is befolyásolták. A weimari Németország sajtója is nagyrészt zsidó kézben volt, éppen úgy, mint a pénzügyi intézetek is, ami nem csoda, mivel ezeket a foglalkozásokat a legtöbb nyugati országban a zsidók törekedtek uralni.

Hitler hatalomra kerül, és a Frankfurti Iskola elhagyja Németországot

Amikor Adolf Hitler átvette a hatalmat 1933-ban Németországban, hozzáfogott azoknak a problémáknak a megoldásához, amelyekkel Németország szembesült. Bebörtönöztette a zsidó forradalmárokat és megerősítette a német gazdasági életet a „Mefe” kötvények zseniális alkalmazásával, ami rövid idő alatt a német gazdaságot a legerősebbé tette Európában. Hitler uralma alatt Németország négy év alatt megvalósította a teljes foglalkoztatást. (Fontos meglátni az ellentétet Németország Hitler által elért gyors és sikeres gazdasági átalakulása és F. D. Roosevelt amerikai elnök kudarca között, akinek sokáig nem sikerült kiszabadítani az amerikai gazdaságot a súlyos gazdasági válságból. Roosevelt gazdasági programjai nagyrészt „mesterségesek” voltak, amennyiben a kormány és nem a magánszféra teremtett munkaalkalmakat nagy projektek révén, amiket az USA-beli adók dollárjaival finanszíroztak. Más szóval: az adódollárokat az adófizetők fizettetésére használták.)

A nácizmus felemelkedésével egyidőben a zsidó értelmiségieknek egy befolyásos csoportja elmenekült Németországból és Amerikába költözött. Ez a Frankfurti Iskola néven ismert csoport a nagyobb amerikai egyetemek útján marxista szemléket vitt bele az amerikai életbe. A Frankfurti Iskola – amelyhez olyan személyek tartoztak, mint Theodor Adorno, Wilhelm Reich, Erich Fromm vagy Max Horkheimer – mélységesen megváltoztatták az amerikai társadalom szerkezetét. Valójában az 1960-as évek számos szociális zavargása visszavezethető ezeknek a frankfurti zsidóknak a korábbi befolyására.

A második világháború kezdete és Roosevelt zsidó összeesküvésének szerepe

A korai 1930-as években bizonyos zsidók elkezdték előkészíteni a második világháborút. Nagy-Britanniában és Amerikában fontos hatalmi helyzetben lévő zsidók igyekeztek rávenni a brit és az amerikai kormányt, hogy fegyveresen szálljanak szembe Hitler Németországával. Továbbá, maguk a zsidók üzentek pénzügyi „háborút” Németországnak, közvetlenül azután, hogy Hitler átvette a hatalmat. Ez a „hadüzenet” előbb történt, mint ahogy Hitler bebörtönöztette a zsidókat és korlátozta a zsidók törvényes jogait. Más szóval: a zsidók mérték az első ütést a Hitler új rendszere elleni küzdelmükben.

Fontos tudni az olvasónak, hogy jóval előbb, mint ahogyan Hitler korlátozta a zsidók szabadságát, avagy behatolt bármely országba, Franklin D. Roosevelt hivatalosan elismerte Németország ellenségét, a kommunista Szovjetuniót (1933 novemberében), az európai antikommunizmus ellenhatásaként. Az, hogy egy szabad ország elnöke elismer egy brutális kommunista államot, amely már az emberek millióit legyilkolta, ami minden bizonnyal ismeretes volt Roosevelt számára, nem kis jelentőséggel bír, és bepillantást enged a roosevelti adminisztrációba. A Rooseveltet körülvevő emberek közül néhányan kommunisták voltak, például az USA Kincstárának hivatalnoka, Harry Dexter White. Mások, ha nem is voltak ténylegesen kommunisták, rokonszenveztek a kommunizmussal, mint például Roosevelt elnökhelyettese, Henry Wallace. Maga Roosevelt mondta Martin Dies kongresszusi képviselőnek: „a legjobb barátaim közül többen” kommunisták (Kongresszusi Jegyzőkönyv, 1950. szeptember 22, A6832. o.).

Azonban fontosabb, hogy Roosevelt adminisztrációjának túlnyomó többsége zsidókból állt – oly sok zsidóból, hogy az ő híres gazdasági-szociális programjára, a „New Deal”-re gyakran úgy hivatkoztak, mint a „Jew Deal”-re. Valójában zsidó volt – a Roosevelt csapatához tartozó Samuel Roseman –, aki a „New Deal” kifejezést alkotta. A Roosevelt adminisztrációját támogató zsidók közé tartozott Bernard Baruch, Felix Frankfurter, David Niles, Louis Brandeis, ifj. Henry Morgenthau, Stephen Wise rabbi és Sidney Hillman.

A Roosevelt belső köréhez tartozó zsidók azt tanácsolták neki, hogy Németországot és Japánt Amerika veszélyes ellenségeiként kezelje. Roosevelt így tett. Nagy-Britanniát illetően az olyan nagyhatalmú zsidók, mint Bernard Baruch, azon munkálkodtak, hogy a fő tisztségviselőket ugyanebbe az irányba befolyásolják. (A Németországgal szembenálló Angliával kapcsolatban érdemes megjegyezni, hogy amikor Winston Churchill a szerencsejátékokon keletkezett veszteségei miatt súlyosan eladósodott, Baruch adósává vált, mivel Baruch segített megmenteni őt a fizetésképtelenségtől; a világ valószínűleg sohasem fogja megtudni, milyen messzire volt hajlandó Churchill elmenni, hogy viszonozza Baruch szívességét. Ezenkívül, Churchill mélységesen ellenszenvezett Németországgal, és valószínűleg irigykedett Hitler sikerére.)

Amikor Roosevelt elnök egy beszédében, 1937-ben utalt arra, hogy Amerika a közeljövőben háborút viselhet, az éber amerikaiak tudták, hogy a háború az eljövendő tengely-hatalmakkal – Németországgal, Japánnal és Olaszországgal – küszöbön áll. A háborúra való ilyen korai utalás – évekkel a második világháború kezdete előtt – jó bepillantással szolgált Roosevelt szándékaiba.

Mielőtt a második világháború elkezdődött, a zsidók által uralt Hollywood döntő szerepet játszott az amerikai állampolgárok meggyőzésében, hogy Hitler és a németek veszélyeztetik Amerika biztonságát. Például Hollywood olyan filmeket alkotott, amelyek a németeket úgy ábrázolták, mint akik át akarják venni a hatalmat Amerika, illetve az egész világ felett. Egy ilyen film volt az „Egy náci kém vallomása”, amelyben Edward G. Robinson játszotta a főszerepet.

A zsidók kulcsszerepet játszottak az olyan emberek elhallgattatásában is, akik ellenezték a növekvő németellenes mozgalmat Amerikában. Azokat a kiváló polgárokat, akik megkérdőjelezték Németország veszélyességét Amerikára, „izolácionistának” bélyegezték és szenvedélyesen bírálták. Az olyan izolácionistákat, mint például Charles Lindbergh, a híres repülő, nem-hivatalosan feketelistára helyezték Amerikában, a hangjukat elnémították egy összehangolt kampány keretében, amelyet nagyrészt zsidó pénzzel finanszíroztak. Zsidók pénzeltek számos németellenes szervezetet, például a „Harc a Szabadságért Bizottság”-ot, amely bizonyos hallgatólagos támogatást kapott a roosevelti adminisztrációtól.

A második világháború kezdetével kapcsolatban meg kell említeni Németország egyedülálló gazdasági rendszerét. Egyéb jellemző vonásai mellett a német gazdaság barter-rendszer volt, amely kiiktatta a nemzetközi zsidó bankárokat. Például, Németország teherautókat adott el Argentínának, gabonáért cserébe. Ahelyett, hogy Németország és Argentína a nemzetközi bankárokhoz fordult volna kölcsönért magas kamat mellett, a két ország egyszerűen megkerülte a kölcsönzőket a barter segítségével. Ennek következtében a zsidók által irányított csoportok gazdasági háborút folytattak Németország ellen, attól félve, hogy más nemzetek is utánozhatják a német példát.

Az esemény, amely hivatalosan elindította a második világháborút, Hitler Lengyelország elleni inváziója, azzal a ténnyel magyarázható, hogy Hitler igyekezett orvosolni a Versailles-i Békeszerződés igazságtalanságait, és visszakövetelte az ősi német területeket. Hitler legalább kétszer kérte Lengyelországot, hogy adja vissza Danzig városát és a lengyel korridort Németországnak, mielőtt megindította az inváziót 1939-ben. Az is jelentős tény, hogy miután Hitler behatolt Lengyelországba, felajánlotta, hogy kivonja csapatait az országból, ha megkaphatja Danzigot és a lengyel korridort. Nagy-Britannia és Franciaország elutasította Hitler ajánlatát. (Inkább háborúzni akartak.)

További fontos adalék a második világháborút illetően az a tény, hogy Hitler valószínűleg nem volt tudatában, hogy befolyásos zsidók formálták Nagy-Britannia politikáját 1939-ben. Hitler minden bizonnyal azt gondolta, hogy Angliában csak gojokkal áll szemben. Nagy-Britanniával kapcsolatban valószínűleg nem tudta, hogy a legtöbb európai kormányhoz hasonlóan a brit kormány is befolyásos zsidók lekötelezettje volt. Ezek a zsidók nemcsak pénzügyileg segítették a brit kormányt, hanem a legmagasabb társadalmi körökben is mozogtak; már régóta „báróknak” és „lordoknak” nevezték őket. A zsidók ezeket a fennkölt címeket nem örökölték, hanem a brit kormánynak tett fontos pénzügyi szolgálataikért kapták. Ténylegesen, amióta Oliver Cromwell az 1650-es években engedte a zsidókat visszatérni Angliába (1290-ben a „Nyakigláb”-ként ismeretes I. Edward király kiűzte őket), a zsidók jelentős befolyást gyakoroltak a politikai és szociális eseményekre Angliában.

Az az elterjedt gondolat téves, hogy miután Németország behatolt Lengyelországba, Nagy-Britanniának és Franciaországnak a Németországnak küldött hadüzenettel garantálnia kellett Lengyelország határait. Néhány nappal azután, hogy Németország behatolt Lengyelországba, az ellenkező oldalról a szovjetek éppen úgy behatoltak Lengyelországba. Nagy-Britannia és Franciaország akkor nem üzent hadat a Szovjetuniónak. Anglia és Franciaország miért hagyta a szovjeteket behatolni Lengyelországba, de Németországot nem? Az 1939-es angol–lengyel szerződés, és nem annak titkos jegyzőkönyve, amely a második világháborút eredményezte, nem konkretizálta, milyen országokkal szemben fogja Nagy-Britannia megvédeni Lengyelországot. Ráadásul, ez a kölcsönös segélynyújtási egyezmény nem volt annak rendje és módja szerint ratifikálva, mivel nem „ült” 21 napig a Ponsonby-szabálynak megfelelően, ahogy az a normális brit politika követelménye lett volna. Vagyis Lengyelország határainak brit garanciája törvényellenes volt.

De a második világháborúval kapcsolatban a legfontosabb az, hogy most már világos bizonyíték áll rendelkezésünkre arra vonatkozóan, hogy bizonyos nagyhatalmú emberek eltervezték, hogy elmozdítják Hitlert a hatalomból, és ezt a határozatot sokkal előbb meghozták, mielőtt ő behatolt Lengyelországba. Ahogy körvonalazódott William G. Simpson „Which Way Western Man?” című könyvében, Winston Churchill és különböző zsidó hatalmasságok már 1935-ben tervezni kezdték Hitler hatalmának bármilyen szükséges eszközzel való megdöntését. Például, Robert E. Wood USA-tábornok azt mondta egy amerikai Kongresszusi Bizottságnak, hogy Churchill 1936-ban azt mondta neki: Angliának „össze kell zúznia” Németországot. Annak, hogy egy ilyen megjegyzés három évvel a második világháború előtt történt, döntő történelmi jelentősége van.

Németország veresége és a Morgenthau-terv létrejötte

A náci Németország veresége 1945-ben nem egyszerűen katonai győzelem volt a Szövetségesek számára. Az újkori történelemben a zsidók legnagyobb faji fenyegetését – a náci Németországot – nemcsak legyőzték a háborúban, hanem gyakorlatilag letörölték a térképről. Egész városokat romboltak földig, például Drezdát. Az ártatlan német polgárok millióit meggyilkolták, nyomorékká, illetve földönfutóvá tették. Az egykori német kultúrának minden nyomát megsemmisítették. Olyan embereket, akiknek nem volt hivatalos szerepük a német kormányban, kivégezték a Szövetségesek, mint például Julius Streichert vagy Alfred Rosenberget. Más egykori német tisztségviselőket ex post facto (visszaható érvényű) törvények alapján állítottak bíróság elé és akasztottak fel Nürnbergben. Mendemondán alapuló és kínvallatással kicsikart vallomásokat produkáltak a vallatók, akik többnyire zsidók voltak. Jelentős az a tény is, hogy 1942 decemberében a Szövetségesek már ▶

▶ eldöntötték, hogy német katonai személyeket a második világháború alatt elkövetett „bűnökért" üldözni fognak.

Roosevelt 1944. augusztusi megjegyzése, miszerint az egész német népet – nem csupán az egykori nácikat – „kasztrálni" kell a szaporodás megakadályozására, feltárja a roosevelti adminisztráció beállítottságát általában a német nép iránt. Dwight Eisenhower amerikai tábornok azt mondta, hogy a német legmagasabb tisztségviselőket a halálbüntetésen túl is meg kell büntetni, bármit is jelentsen ez. „Ike"-ot illetően talán érdemes az a megjegyzés, hogy Eisenhower gúnyneve a West Point katonai akadémián „a svéd zsidó" volt. Továbbá, a Szövetséges vezetők nem céloztak kasztrációra a japán néppel kapcsolatban, noha a Pearl Harbor elleni japán támadás okozta elsősorban Amerika belépését a második világháborúba. Az is fontos tény, hogy két zsidó – az ifj. Henry Morgenthau és a kommunista Harry Dexter White – állították össze a kormány Morgenthau-tervét, amely átstrukturálta a háború utáni Németországot, a zsidók elgondolása szerint. Az érdekek összeütközésére ennél nagyobb példát aligha lehetne találni.

Annak a szervezetnek, amely a háború után a földönfutó németek élelmezésével és elszállásolásával foglalkozott, vagyis az UNRRA-nak az igazgatója a zsidó Herbert Lehman volt. Az UNRRA fő tanácsadója is zsidó volt: David Weintraub.

A zsidók kulcsszerepet játszottak a német katonai személyek második világháború alatt elkövetett „háborús bűneinek" üldözésében is. Például, a Malmedy-perben a megvádolt német katonák kihallgatója a zsidó William Perl volt. A főváldló, Burton Ellis, valamint a helyettese, Raphael Schumacher szintén zsidók voltak.

A zsidók kulcsszerepet játszottak az USA Háborús Információs Hivatalában, az OWI-ban is, amely propagandacélzattal tengelyellenes filmeket, posztereket és fényképeket gyártott. Ezt a propagandát arra használták, hogy befolyásolják a nyugati polgárok magatartását Németországgal és Japánnal szemben. Az OWI-ban dolgozó zsidók között szerepelt James Paul Warburg, Bernard M. Baruch, Herbert Marcuse és Leo Rosten. Szintén zsidók segítették a német katonaság és közélet „nácitlanítását" a második világháború után, és érdek-összeütközések gyakran előfordultak, amikor ez történt. Például, a zsidó marxista Herbert Marcuse a) tanácsot adott a Szövetségeseknek, hogy miként ábrázolják a német fasizmust a tömegmédia útján a nyugati közvélemény számára; b) írt egy kézikönyvet a Szövetségesek számára a nácitlanításról. Németország nácitlanítása oly teljes ma, hogy egy német polgárt börtönbüntetés fenyeget, ha nyilvánosan a nácikkal szimpatizáló megjegyzést tesz.

(Folytatjuk)

Eric Thomson:

„RUDOLF VRBA": A SZEMÉLYES HOLOCSALÁS

Én, Eric Thomson egyike voltam azoknak, akik tanúi és túlélői voltunk az első nagy holocaust gondolati büntetőpernek 1984– 1985-ben Szovjet-Kanada cionista megszálló kormánya alatt. Ennek a hosszas és költséges (a goj adófizetők által finanszírozott) zsidó bíráskodás áldozata volt – és írásom idején még mindig áldozata – Ernst Zündel, aki azt a kockázatot vállalta, hogy börtönbe kerül a második világháborúval kapcsolatos vitáért. Az értelmes megfigyelő számára ez azt bizonyítja, hogy a második világháború még mindig folyik, és egyáltalán nem ért véget 1945-ben, ahogy félrevezetve elhitetni akarta velünk a zsidó média és a cionista megszálló kormányunk beépített goj támogatói.

„Rudolf Vrba" – ez olyan név, amelyről a legtöbb ember sohasem hallott. Az a zsidó, aki ezt a nevet használja, azt állítja, eskü alatt, hogy az eredeti neve "Walter Rosenberg" volt, és később „Joseph Israel Rosenberg" lett. Az, hogy valójában ki ő, valószínűleg bebizonyíthatatlan, mivel tanúvallomásában azt állította: „Minden dokumentumom elégett [krematóriumban?] Majdanekben." Majdanek, Lublin peremvárosa, egyike azoknak az állítólagos „haláltáboroknak", amelyek a legtöbb "túlélőt" produkálták, köztük Vrba-Rosenberget, akinek a személyazonossági iratai voltak az egyedüli dolgok, amelyek a „holocaust" áldozatai lettek.

A „túlélők" elbeszélései szerint az ördögi nácik a zsidókat az egyik „haláltáborból" a másikba szállították (mintegy az orosz rulett formájában), ami az értékes vonatok ezreit és a táborok százait tette szükségessé az Atlanti-parttól Ausztriáig és Lengyelországig, és állítólag a résztvevők millióit, ahelyett, hogy mindegyikükkel egy revolvergolyóval végeztek volna. Feltételezik, hogy elhisszük (mert a zsidók tudják, hogyan kell sírni, amikor hazudnak), hogy a „szadista" nácik annyira el voltak bűvölve ezzel a gigantikus játszmával, hogy „elfelejtették" meggyilkolni mintegy 5 millió zsidót, akik „kártérítést" kaptak Németország cionista megszálló kormányától. Vrba-Rosenberg csak azon tényt illetően volt kivétel, hogy valószínűleg ő volt az első zsidó, akinek a gázkamrákkal kapcsolatos hazugságait kinyomtatták. Ő volt a társ-hazudozók egyike, akik kiagyalták a hírhedt „Háborús Menekültek Bizottságának jelentését" 1944-ben, amelyet a zsidó vezetésű USA kormány égisze alatt tettek közzé a zsidó Roosevelt elnök utasítására, aki nyilván azt gondolta, hogy a brit kormány hazugságai olyanok voltak, mint a nyaláb apácafátyol, mert kihagyták a „gázkamra"-vádat az állítólagos német kegyetlenkedéssel kapcsolatos, 1943. augusztusi hivatalos közleményükből. Rooseveltnek nem voltak ilyen aggályai. Valójában semmilyen aggályai sem voltak, amint tudjuk.

Vrba-Rosenberg maga is érdekes eset. Azt állította, hogy 1924-ben született, de 1985-ben egyáltalán nem nézett ki 61 évesnek. A haja nem volt ősz, hacsak nem festette, de a fizikai kondíciója akkor is meghazudtolta volna az éveit, ha ősz lett volna, mert mokány testfelépítése és vasgyúró izomzata volt, párosulva egy durva, rosszkedvű bandita arcával, modorával és beszédével.

Ezért megdöbbentő arrogancia megnyilvánulása, hogy a cionista hatóságok elvárják, hogy elhiggyük: ez az emberpéldány képes volt doktorátust szerezni kémiából vagy gyógyszertanból, és tanítani tudta ezeket a tantárgyakat mint docens a Brit-Kolumbia Egyetemen, vagy bármely más intézményben. Ez nem a tudományos fokozatainak tagadását jelenti, hanem kételkedést a kutatási és tanítási képességeiben. Bárki kaphat tudományos címeket és professzori fizetést, még ha nincsenek is tudományos képességei vagy képesítései. Közülünk azok, akik látták az állások betöltésének faji arányszámait a gyakorlatban, most láthatják oktatási intézményeinknek ezt a korrupcióját, mint egyre növekvő közhelyet. De Vrba-Rosenberg nagyon különleges eset.

Eskü alatt megkérdezték a tudományos szakterületéről. Vrba-Rosenberg így válaszolt: „Az agy kémiája – az immunkémia (sic) –, ami az agy kémiai összetételét jelenti." Itt áll előttünk egy zsidó „professzor", aki nem képes helyesen definiálni szakterületét. Bármely egyetemi hallgató, aki ilyen meghatározást adna az „immunkémiáról", megbukna, mert azt bizonyítaná, hogy semmit sem tud erről a tantárgyról. De Vrba-Rosenberg docens, így hát ő nem bukhat meg.

Mivel gyanakodtam Vrba-Rosenberg egyetemi képesítéseit illetően, bármilyen „fokozatokat" kapott is az egyetemi illetékesektől, megbíztam egy kollégát, aki Brit-Kolumbiában él, vizsgálja meg a kutatási papírjait, és állapítsa meg, hogy tényleg tanít-e valamilyen tantárgyat. Végül megkaptam a kutatási papírjait, amelyekre feltüntették a rangjait, amelyek közül több azt mutatta, hogy az agy kémiájával foglalkozik, de bizonyosan nem az „immunkémiával". Meg voltam győzve, nem Vrba-Rosenberg kutatói képességéről, hanem arról a tényről, hogy az általam látott minden egyes papír társszerző műve volt. Egyiket sem Vrba-Rosenberg írta.

Bár nem volt információ a tantervéről, komolyan kételkedek benne, hogy ő képes lenne tanítani bármely tantárgyat angolul, mert tanúja voltam annak, hogy állandóan csak töri a nyelvet tanúskodásának napjai alatt. Ha Vrba-Rosenberg jártas lenne az agy kémiájának területén, a maga állapotát így jellemezte volna: „krónikus dyspasia", ami így határozható meg: „… a beszéd használatának vagy megértésének hiánya, amelyet az agy sérülése vagy megbetegedése okoz." Noha azt állította, hogy különböző európai nyelveken beszél, közöttük németül és angolul, de ez utóbbi kettőt folyamatosan törte, ezért nem lehet tudni, hogy Vrba-Rosenberg beszél-e egyáltalán valamilyen nyelvet helyesen vagy folyékonyan.

Az „autók", „teherautók", „vagonok" és „vonatok" szavakat Vrba-Rosenberg felcserélve használta a tanúvallomása alatt, úgy, hogy sohasem lehetett az ember biztos abban, hogy például „vonatokról" szólván egyedi vagy kollektív értelemben beszél-e. Amikor például „trucks" szót mondott, általában vasúti tehervagonokat értett rajta, noha kitűnt, hogy valójában motor által hajtott teherautókról beszélt. Személyek és bútorok „összekapcsolva" és nem „összezsúfolva" voltak. Még amikor megközelítően helyesen beszélt angolul, nyelvjárását akkor is nehéz volt megérteni. Azt a következtetést lehetett levonni, hogy ez taktika volt a részéről a történetében lévő lehetetlenségek és következetlenségek elleplezésére, azáltal, hogy mindenkit összezavar a tárgyalóteremben. E nyelvi játék kiegészítéseként ritkán válaszolt a védőügyvédnek, Douglas Christie-nek a keresztkérdéseire. Időnként két, egymásnak ellentmondó választ adott. Általában az ügyész szerepét játszó Locke bíró, aki szembeszökően elfogult volt a védelemmel szemben, nem vette figyelembe ezeket az eljárási visszaéléseket, és gyakran meg is erősítette ezeket: félbeszakította és kritizálta a védőügyvédet az esküdtek előtt. El lehet képzelni, hogy nehéz lenne bebizonyítani, hogy egy tanú hazudik, ha senki sem tudta kitalálni, hogy mit is mondott.

Bizonyos esetekben Vrba-Rosenbergre rá lehetett bizonyítani, hogy szörnyűséges állításai fizikai lehetetlenségek. Ennek egy példája akkor fordult elő, amikor azt hazudta, hogy a holttesteket „árkokban égették el, amelyek mélységét 6 méterre becsülném". Amikor a védőügyvéd rámutatott, hogy a talajvízszint mintegy 1 méter mélyen volt a felszín alatt, mivel a vidék mocsaras volt, Vrba-Rosenberg azt felelte, hogy a talaj befagyott, mivel december volt. Amikor a védőügyvéd megkérdezte, hogy a nagy hőség, amely az ő leírása szerint az árkokból áradt, miért nem olvasztotta fel a jeget, azt mondta, hogy a nácik „megjavították" a talajvízszintet, de nem tudja, hogy azt miként tették! Az esküdtszék ostoba, idióta, gyáva tagjai elfogadták, mint „tényt", hogy a nácik képesek voltak zsidókat elégetni vízzel telt árkokban, mivel ez az arrogáns zsidó azt mondta, hogy ők erre képesek voltak. Végül is, ha a zsidók „átkelhettek a Vörös-tengeren", akkor a nácik is hasonló mágiával képesek lehettek úgy módosítani a talajszintet, hogy az „égető árkok" elvégezhessék a maguk munkáját.

A holocsalásnak ez az alapítója közölt bizonyos meglepő új „információt" is a tanúvallomásában. Például Vrba-Rosenberg azt állítja, hogy „a gyermekek feje nem ég el… oly sok vizet tartalmaz, hogy teljesen elégetni egy gyermeki koponyát sokkal nehezebb, mint egy felnőtt koponyáját". Eskü alatt azt állította, hogy ha egy személy kellőképpen náciellenes, akkor egy ismeretlen területen tévedhetetlenül megtalálja az útját iránytű nélkül – a sötétben! A fák közötti eltévedés könnyen nyaktöréssel járhat, de az esküdtszék nem kételkedett a szavaiban egy pillanatra sem!

Azt állította, hogy minden egyes auschwitzi fogolynak egy szám „volt tetoválva a kezére". A furcsa dolog az, hogy minden „auschwitzi túlélőnek" a karján, nem a kezén látszanak a számok. Ha Vrba-Rosenbergnek ebben igaza lenne, milliók rohannának a tetováló szalonokba. Egész „kóser" seregéhez hasonlóan fantasztikus állításokat tesz a nácik régimódi krematóriumainak hatékonyságáról. Azok a krematóriumok képesek voltak 20 perc alatt akkora teljesítményre, mint a mi legmodernebb krematóriumaink több, mint 1 óra alatt, a legkedvezőbb körülmények között. Természetesen mindenki, aki képes volt égetésre alkalmas lángokat gyújtani víz alatt, valószínűleg minden nehézség nélkül képes volt olyan lángokat éleszteni, amelyek háromszor-négyszer olyan gyorsan működtek, mint a mi füstös „demokratikus" lángjaink.

Az a verbális harcmodor, amit folytatott a zsidó tanú, valahányszor az ügyvéd feltett neki egy egyszerű kérdést, valóságos felvilágosító tanúsággal szolgált volna, ha bármely goj a tárgyalóteremben ennek figyelmet szentel. Más zsidó tanúk, mint például Raul Hilberg, ugyanezt a taktikát alkalmazták, noha Hilberg kifinomultabb és nem annyira nyilvánvalóan önellentmondó volt, mint Vrba-Rosenberg. A zsidó tanúk a hamis eskün kívül a következő taktikákat alkalmazták: 1) Azt színlelték, hogy nem hallják a kérdést. 2) Azt színlelték, hogy nem értik a kérdést. 3) Egy másik kérdéssel válaszoltak. 4) Figyelmen kívül hagyták a kérdést, és rövid beszédet mondtak egy másik témáról. 5) Ellentmondó válaszokat adtak, miközben azt a látszatot keltették, hogy válaszoltak a kérdésre. 6) Minden lehetséges módon elkerülték, hogy igennel és nemmel válaszoljanak. Természetesen egy árja tanúnak sem

engedték volna meg, hogy ennyire szemmel láthatóan az ügy menetét akadályozó taktikát alkalmazzon, mivel minden bíró ismeri az ilyen mutatványokat, és szigorúan rendre utasítaná az árja tanút, hogy viselkedjék megfelelően. De ez nem így volt az egymást követő zsidó tanúk esetében. Itt áll egy meglehetősen rövid példája Vrba taktikájának Doug Christie keresztkérdései alatt.

Doug Christie: Tanú, igaz-e, hogy Auschwitz-cal kapcsolatban mondott történeteket?

Vrba: Nem csináltam titkot belőle.

Christie: Mondaná azt, hogy minden, amit Auschwitz-ról elmondott, igaz?

Vrba: Úgy gondolom, igaz, egy hivatkozás lehetőségének keretén belül.

Christie: Most felmutatom Önnek a „Nem tudok megbocsátani" című könyvet. Ön a szerzője ennek a könyvnek?

Vrba: Társszerző vagyok.

Christie: Ellenőrizte-e és úgy látja-e, hogy az egész tartalom igaz?

Vrba: Melyik évben lett kiadva ez a könyv?

Locke bíró (még egy zsidóbarát személy is türelmetlenné válhat egy zsidóval): Válaszolna a kérdésre, Uram?

Christie: Kérem, válaszoljon a kérdésre.

Vrba: Melyik évben lett kiadva ez a könyv?

Bíró: Mutassa meg neki a könyvet.

Christie: 1964-ben adta ki a Grove Press. Szerzőként Önt és egy bizonyos Mr. Alan Bestik-et tünteti fel. Olvasta ezt a könyvet?

Vrba: Igen. Biztosan. Én írtam a könyvet.

Christie: Az egész tartalma igaz?

Vrba: Nem kívánok erre a kérdésre közvetlenül felelni, mivel ez irodalmi mű, és nem dokumentum, ezért szeretnék bizonyos megjegyzéseket tenni a könyv hátterére vonatkozóan, amik világosabbá teszik az Ön számára, ami a könyvvel kapcsolatos. Kérem, ne szakítson félbe, mert így nem tudom összeszedni a gondolataimat.

Christie: Megenged nekem egy kérdést?

Vrba: Nem fejeztem be a választ az előbbi kérdésére.

Christie: Bocsánat.

Vrba: Nem fejeztem be a választ az előbbi kérdésére.

Christie: Rendben van. Folytassa!

Nyilvánvaló, hogy a hazugságok, amelyeknek Vrba-Rosenberg volt a szerzője ebben az állítólagos „igaz", fiktív, németellenes gyűlöletet propagáló könyvében, túlságosan kirívóak voltak ahhoz, hogy kiálljanak egy komoly keresztkérdezést, de ragaszkodott ahhoz, hogy közmondásosan a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon, ahogy ezt minden zsidó teszi. Nem akarta beismerni, hogy ő nem „mindentudó megfigyelője" mindannak a hamis eseménynek, amiről írt, de egyet fog érteni azzal, hogy ezeket a történeteket „talán" másoktól hallotta, anélkül, hogy a saját szemével látott volna egyet is azok közül, különösen azokat az eseményeket, amelyek értelemszerűen az Auschwitz-Birkenauból történő állítólagos „szökése" után mentek végbe. Amikor a védőügyvéd rá akarta szorítani, mondja el a bíróságnak, milyen eseményeket hallott és látott, Vrba-Rosenberg kitért a válasz elől és visszatért annak hangoztatásához, hogy a könyv „irodalmi gyakorlat", mindazonáltal igaz. A zsidóbarát Hugh Locke bíró sohasem avatkozott közbe, hogy Vrba-Rosenberg válaszoljon ezekre a kérdésekre összefüggően Kell-e csodálkoznunk emiatt? Miért ne lenne az ellenségünk egyre erősebb és arrogánsabb, ha folyamatosan támogatjuk őt adódollárjainkkal és annak kamataival?

Vrba-Rosenberg előadta azokat a valóban regényes módszereket, ahogy felbecsülte az Auschwitzban „elgázosított" zsidók számát. Az egyik módszer, amit használt annak érdekében, hogy eljusson az 1 760 000 kóser „elgázosításának" számához, az volt, hogy megszámolta, hányszor zörögtek az ablakok a barakkokban, ahol ő elszállásolva volt. Mindannyiszor berezonáltak az ablakok, valahányszor teherautó haladt el a közeli piszkos úton. Noha sohasem látta, hogy mit szállítanak a teherautók, feltételezte, hogy tele vannak zsidókkal, akik hamarosan „ártatlan fekete füst fuvallatává" válnak. Feltételezve az egy teherautóra jutó zsidók átlagszámát, majd megszorozva azt a zörgetések számával, megkapta ezt a fantasztikus holocsalás-számot. Természetesen semmilyen módon nem lehetett megmondani, hogy merre tartanak a teherautók, mivel besötétített ablakok mellett jöttek-mentek, és semmilyen módon nem lehetett megerősíteni a feltevését, miszerint a teherautók zsidókat szállítottak, és nem katonákat a frontra, amely közel került 1944-ben.

Most jutunk el a nyers és groteszk diagramokhoz, amelyeket Vrba-Rosenberg használt, hogy „fenntarthassa a hazugságait" (a védőügyvéd szavai szerint). A zsidó azt állította, hogy ezeket röviddel azután jegyezte le, hogy „megszökött" Auschwitz-ból. Anélkül, hogy ezekbe betekintett volna, lehetetlennek tűnt számára tanúskodni, és amikor tanúvallomást tett, sohasem lehetett kizökkenteni abból a rendből, amelyben beszélt, hasonlóan ahhoz, ahogy egy magnetofonszalagot visszajátszunk és újra indítunk. A tárgyalóteremben sok hallgató – köztük jómagam is – figyelte és kommentálta Vrba-Rosenberg „visszaemlékezéseinek" sajátosságát. Ez tipikus példája annak, hogy ez a zsidó képtelen konkrét információval megválaszolni egy kérdést, még olyankor is, amikor nem próbál meg kitérni vagy valamit leplezni.

Griffiths ügyész (aki az USA-ban született és vélhetően azért jött Kanadába, hogy elkerülje a sorozást a vietnami háború idején): Mielőtt Angliába ment, hol volt Ön, melyik országban élt?

Vrba: Csehszlovákiában születtem 1924. szeptember 11-én. Csehszlovákiában éltem 1939-ig, amikor az ország széttagolódott, és 1939-től a szlovák bábállamban éltem (amely német uralom alatt állt, helyi alárendelt uralommal) 1942-ig. 1942 júniusában deportáltak a majdaneki koncentrációs táborba, ahol 14 napig voltam.

Bőbeszédűsége ellenére Vrba-Rosenberg nem válaszolt a kérdésre. Talán nem volt „beprogramozva" annak megválaszolására, mivel a különleges magatartása programozásra és „agymosásra" utal. Azok az emberek, akik memorizálnak egy információt, történeteket vagy beszédeket, általában elő tudnak húzni egy konkrét részletet az egészből, anélkül, hogy „visszajátszanának" teljes mondatokat vagy bekezdéseket, de a hipnotikusan programozott alanyoknak nehéz elválasztaniuk a részleteket az egésztől. Azok az egyetemi hallgatók, akik a vizsga előtti éjjel készülnek a vizsgájukra, az esetek többségében hajlanak arra, hogy mindazt, amit memorizálnak, papírra vessék, mielőtt elfelejtenék; gyakran anélkül, hogy elolvasnák, vagy ténylegesen megválaszolnák a kérdést. De ennek a zsidónak az esetében nem állt fenn annak a veszélye, hogy valamit is elfelejt, ameddig a pavlovi diagramjai előtte voltak. Hány embert ismernek Önök, vagy ismernek-e egyáltalán olyanokat, akiknek szükségük van egy diagramra, hogy visszaemlékezzenek arra, amit tettek vagy láttak? Csak Vrba-Rosenberg tanúvallomása során, kivételesen volt szükség Auschwitz–Birkenau–Monowitz térképéhez fordulni, és azokhoz a diagramokhoz, amiket e célból mások vetettek papírra, és amelyek alig hasonlítottak Vrba-Rosenberg mázolmányaira.

Miután tanúja voltam ezen holocsaló teljesítményének, a tanúvallomásának további vizsgálata után arra a következtetésre jutottam, hogy minden zsidó, sőt még bizonyos gojok is lehetnek „Rudolf Vrba", akinek személyi papírjai és személyisége háború utáni gyártmány, és „kósernek" a zsidóbarát világ tanúsítja őket. A jól értesült emberek tudatában vannak azoknak a CIA által irányított „pszichikai ösztönző" és „mentál-programozó" kísérleteknek, amelyeket az 1960-as években kanadai és USA-beli pszichiáterek a gyanútlan pácienseiken folytattak, akikhez zsidók is tartoztak. A következtetésük – amelyből a saját kutatásaim során tanultam –, az volt, hogy a „stabil személyiségeket" a legnehezebb „programozni", hasonlóan egy építész feladatához, ha megkísérelne jelentősebb módosításokat végrehajtani egy masszív, stabilan megépített szerkezeten. A „programozás" nagyobb változtatásokat igényelt a személyiségben, és a stabil személyiségek magatartása általában ezeket az alanyokat használhatatlanokká tette, mint a programozók eszközeit, és használhatatlanná tette önmaguk programozása számára, hasonlóan a nagyagysebészet, illetve homloklebeny-műtét áldozataihoz. Másrészt a „nem-stabil személyiségek" megközelíthetőbbek voltak a „programozásra". Az alkoholistákat, kábítószereseket, skizofréneket stb. könnyebb volt irányítani az új magatartásminták és viselkedések elfogadására a CIC „kezelés" alatt, ami elszigetelést, ismétlést, hallucinogén és altató drogokat, elektrosokkot, inzulin-sokkot és pavlovi fájdalom-drog hipnózist tartalmazott.

A zsidók kisebb-nagyobb fokban, aránytalanul sokan skizofrének, nyilván a hármas faji genetikai összetételük miatt. Például Peter Sellers-t, a félzsidó vígjátékszínészt megkérdezte egy interjúvolója: hogyan képes oly sok karaktert alakítani a filmjeiben? Sellers ezt felelte: „Mert valójában nem tudom, ki vagyok." Zsidók tucatjai, akikkel találkoztam az egyetemen, azt mondták nekem, hogy a „Nagy Emberi Probléma", vagyis a zsidók problémája az, hogy felfedezzék saját identitásukat. Mint egy tipikus bárgyú goj, azt kérdezném: „Mi a probléma, elvesztette a születési bizonyítványát?" Hogyan magyarázza meg egy őrült személy a maga világának „realitását" egy épelméjű személynek? Noha az egy fajhoz tartozó személynek nehéz megértenie egy kevert fajú személyt, majdnem lehetetlen a fajkeveredés áldozatának megértenie önmagát. A zsidók örökké írnak és beszélnek önmaguk tudatának és megértésének eléréséről, a feketéktől, fehérektől és sárgáktól eltérő jellegükről, de a zsidók sohasem sikeresek a kutatásaikban, mert az olyan ember sohasem képes eljutni önmaga megértéséhez, aki nem tudja, hogy kicsoda. Egy színvak személy írhat és beszélhet a színekről, de sohasem fogja látni azokat.

Mint árja ember, sajnálatot tudok érezni az olyan teremtmény iránt, mint amilyen Vrba-Rosenberg, aki az agykémiai kísérletek áldozatának és nem a gyakorlójának mutatja számos tünetét. De nem tudok sajnálatot érezni a mi fajunkhoz tartozó olyan személyek iránt, akik szövetkeztek a cionista csalókkal, kizsákmányolókkal és az emberiség megsemmisítőivel, mert nekik faji kötelességük magasabb színvonalú módon ismereteket szerezni, éppen úgy, mint azoknak az árjáknak, akik nem hajlandók használni az agyukat és így elhiszik ezeknek a bűnös parazitáknak az arcátlan hazugságait és rágalmait.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

MAGYAR TESTVÉR!
NE MAJMOLD AZ ANGOL NYELVET!
NE UTÁNOZD A ZSIDÓKAT!
NEKED IS VAN SAJÁT ANYANYELVED,
BESZÉLJ MAGYARUL!

Inotai László Zoltán:

BÁTORSÁG, BÖLCSESSÉG, BECSÜLET

Gömbös Gyula magyar királyi miniszterelnök

Kétség nem férhet hozzá, hogy a Horthy-korszak háború előtti szakaszának legkiemelkedőbb miniszterelnöke vitéz jákfai Gömbös Gyula volt. Tehetsége, munkabírása – amely még a végzetesnek bizonyuló betegsége alatt sem hagyott alább, egészen a legutolsó időkig – záloga lehetett volna Hazánk nemzeti és szociális újjászületésének, ha betegsége, valamint a Horthyhoz közel álló arisztokrata-nagybirtokos és zsidó nagytőkés körök nem hátráltatják oly eredményesen. A politikusi pályája során is ízig-vérig katona benyomását keltő férfiú 1886. december 26-án született Murgán. Később még három testvére követte, 1889-ben Mária, 1893-ban János, végül 1897-ben Karolin. Édesapjuk – egyes feltevések szerint német eredetű – evangélikus vallású családja, amely a 18. században szerzett nemesi címet, ekkorra már meglehetősen elszegényedett. Id. Gömbös Gyula Sopronban szerzett tanítói képesítést és 1882 óta tanított a Tolna megyei sváb faluban, Murgán. 1886 februárjában vette el feleségül az egyik helyi módos sváb parasztcsalád leányát, Weitzl Anna Máriát. Noha a négy gyermek közül elsősorban az elsőszülött fiú, Gyula gondoskodott arról, hogy nevét a Nemzet mindörökké megőrizze nagyjai között, fontos megemlítenünk öccsét, Gömbös János huszárhadnagyot is, aki az első világháborúban – bátyjához hasonlóan – katonatisztként harcolt, majd a Prónay-különítmény oszlopos tagjaként szolgálta Nemzetünket.

Gömbös Gyula elemi tanulmányait Murgán kezdte meg édesapja tanítványaként, majd Sopronban fejezte be. Nem volt különösebben jó tanuló, jegyei zömmel közepesek voltak. Hasonló eredményekre futotta a Soproni Evangélikus Líceumban is, ahol a középfokú tanulmányait folytatta. Bár iskolai eredményével nem, de a sport területén, különösen a labdarúgó pályán már jóval nagyobb sikerélményekre tett szert. Katonai karrierjének megkezdésével, amikor is 1901-ben a pécsi honvéd hadapródiskola növendéke lett, a sportsikerek mellé immár a tanulmányi eredményei is feljavultak, és 1905-ben jeles eredménnyel, évfolyamán ötödikként végzett, majd zászlóssá avatva került első állomáshelyére, a zágrábi 25. honvéd gyalogezred varasdi elkülönített zászlóaljához. Tehetségének köszönhetően gyorsan emelkedett a katonai ranglétrán, 1906. november 1-i hadnaggyá előléptetésével már a tisztikar tagja lett, 1911-ben felsőbb tiszti tanfolyamra vezényelték Budapestre, majd 1912 őszén, már főhadnagyi rangban a közös hadsereg bécsi vezérkari tisztképző iskolájában folytatta tanulmányait. A négyéves iskolát azonban nem tudta befejezni, mert közbeszólt az első világháború, és a fiatal vezérkari főhadnagyot frontszolgálatra vezényelték. Első feladatának sikeres végrehajtása (egy hadosztály visszavonulásának megszervezése) eredményeként III. osztályú katonai érdemkereszttel tüntették ki. 1915-ben, immár századosi rangfokozatban a keleti frontra vezényelték, ahol a Bruszilov-offenzíva idején, az oknai áttörésnél, 1916. június 11-én megsebesült. A bécsi helyőrségi kórházban ápolt Gömböst az ezüst katonai érdemkereszttel tüntették ki (majdan ezért a sebesülésért ütötték vitézzé is) és ezután frontszolgálatot már nem teljesített.

Még 1915. augusztus 23-án házasságot kötött Bécsben a vagyonos bécsi német polgári családból származó Greta Reicherttel. Három gyermekük született, elsőként 1916. április 5-én Gömbös Ernő, aki később tüzérszázados lett, majd mártír Nemzetvezetőnk mellett szolgált szárnysegédként, végül pedig Henney Árpád utódaként a Hungarista Mozgalom megbízott vezetőjeként hunyt el 1992. május 10-én. Másodikként Dóra nevű leányuk jött világra, míg ifjabb Gömbös Gyula személyében született meg a harmadik gyermek. Ő huszár hadnagyként halt hősi halált 1942-ben a doni áttörésnél.

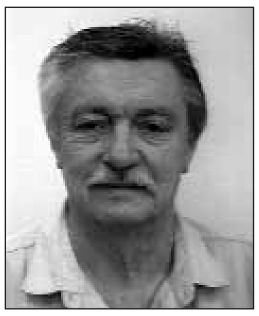
Gömbös Gyula, felépülése után a Magyar Királyi Honvédelmi Minisztériumban kapott beosztást, amelynek során megismerkedhetett olyan személyekkel, akik később politikai pályatársai lettek, így többek között gróf Bethlen István és Huszár Károly későbbi miniszterelnökökkel. 1917 februárjában Bécsbe vezényelték, ahol a Monarchia pótlásügyi főnöke, a zsidó báró Hazai Samu tábornok mellett voltaképpen szárnysegédi pozíciót töltött be. Itt érte a Monarchia felbomlása és a közös hadsereg vezetésének ajánlása értelmében – ti. minden aktív k.u.k. tiszt saját Nemzetéhez csatlakozva folytassa pályafutását – Budapestre utazott és szolgálatra jelentkezett a hadügyminisztériumban. Noha Gömbös vállalta a katonai szolgálatot a Károlyi-kormány alatt, de ez korántsem jelentette azt, hogy a lakosság nagyobb mértékben is kedvelte volna a „degenerált” gróf igencsak kaotikus rendszerét. Még bécsi tartózkodása idején néhány tiszttársával, köztük Tombor Jenő és Julier Ferenc ezredesekkel egyetemben tervbe vették, hogy a Bécsben állomásozó öt magyar zászlóalj segítségével Budapestre vonulnak és véget vetnek a Károlyi-kormány igencsak ártalmas ténykedésének. Tervükkel megkeresték gróf Andrássy Gyulát, hogy az akció élére politikai vezetőként megnyerjék, valamint Hazai Samu tábornokot. Utóbbi hallani sem akart a tervről, így ez az egyébként valóban nem sok sikerrel kecsegtető elképzelés elhalt, és Gömbös 1918. november 6-án elutazott Budapestre, ahol a hadügyminisztériumban kapott beosztást, először mint katonai attasé, majd mint a hadműveleti osztály balkáni csoportjának vezetője. Ellenforradalmi érzései persze továbbra sem múltak el, néhány tiszttársával egyetemben csatlakozott a még kezdetleges állapotban lévő MOVE-hoz (Magyar Országos Véderő Egylet), amelynek az elnöki pozícióját is megpályázta és vetélytársai, Géher Gyula százados alelnök, valamint Stromfeld Aurél ezredes előtt – némi konspirációt is alkalmazva – elnyerte e tisztséget. Megkezdték a MOVE országos kiépítését és Gömbös egy – természetesen katonai vonalon működő – kémszervezetet is létrehozott, aminek később nagy hasznát vette.

Az 1919. január 11-én megalakult Berinkey-kormányban a hadügyminiszteri tárcát a szociáldemokrata (és persze nem katona) Böhm Vilmos kapta, amely megnehezítette Gömbös dolgát a minisztériumban. A Népszava folyamatosan uszított a MOVE (és más nemzeti szervezetek) ellen, valamint a zsidó Pogány (Schwartz) József vezette Katonatanács is határozott fellépést szorgalmazott a MOVE ellen. 1919 februárjában végül a kormány döntött és fellépett a hazafias szervezkedések ellen és más szervezetek mellett feloszlatta a MOVE-t is. Gömbös tartott a letartóztatásától, ezért egy rövid időre Tormay Cecile lakásán húzódott meg. Megérzései nem csaltak, mert kémhálózata révén hamarosan tudomást szerzett arról, hogy a feloszlatásokkal egyidőben meghozott internálási rendelet első célszemélyei között az ő neve is szerepel. Gróf Bethlen István tanácsára – akivel, mint említettük még a világháborús időkben ismerkedett meg – 1919. február 25-én Bécsbe utazott, ahol megkezdte az Anti Bolsevista Comité (ABC = bolsevistaellenes bizottság) megszervezését. A Bécsben tartózkodó magyar hazafias körök számára ismeretlen vezérkari századosnak nem volt könnyű dolga és az ABC megszervezését végül a – nem sokkal Gömbös után – Bécsbe érkező Bethlen fejezte be. 1919 áprilisának közepén az ABC vezetője, Bethlen gróf egy olyan terv kivitelezésére adott utasítást, amelynek sikeres végrehajtása esetén megdönthették volna a bolsevik terroruralmat, még azelőtt, hogy a román hadsereg megindította volna Magyarország elleni offenzíváját és így megelőzhették volna Hazánk románok általi gátlástalan kifosztását. A terv értelmében az Olaszországból hazatérő több tízezernyi hadifogolyból, valamint a szerb, illetve francia megszállás alatt lévő területeken toborzott további katonákból egy nemzeti hadsereget szerveztek volna, amelynek segítségével az antant egyetértésével felszámolták volna a bolsevik rendszert. A terv sikere mellett szólt, hogy abban az időben a Vörös Hadsereg szervezése még meglehetősen kezdetleges stádiumban tartott.

Az elképzeléssel egyetértett a bécsi brit antant-misszió, majd az ABC egy küldöttséget állított össze – amelynek, mint katonai szakértő, Gömbös is a tagja lett – azzal a céllal, hogy meggyőzzék a Belgrádban állomásozó magyarországi antant-erők főparancsnokát, Paul de Lobit tábornokot is. Ugyan a tábornok egyetértően nyilatkozott az akcióval kapcsolatban, de az elképzelés végül is meghiúsult, mert Clemenceau leállíttatta az 1919. április 14-én Párizsból küldött üzenetében. Két napra rá megindult a román hadsereg támadása, amelynek tragikus következményei jól ismertek. Bár az ABC terve kútba esett, de Lobit tábornok felajánlotta, hogy egy csekélyebb létszámú katonai erő megszervezésére az ellenforradalmárok áttelepülhetnek egy francia megszállás alatt lévő területre, jelesül Szegedre. Gömbös az ajánlat hallatán már nem is utazott vissza Bécsbe, hanem egyenesen Szegedre indult, ahová 1919. április 19-én meg is érkezett. A Kass szállóban foglalt szállást, magát angol újságírónak kiadva, ami már azért is kockázatos volt, mert egy szót sem tudott angolul. Hamarosan „le is bukott”, mert első útjába kerülő ismerőse, Bokor Pál „Szervusz, Gyulám!” felkiáltással ölelte keblére. A folyamatosan Szegedre érkező tiszttársak segítségével újjászervezte a MOVE-t, de az antibolsevista szervezkedés akkor vett igazán lendületet, amikor – az egyébként francia megszállás alatt lévő – városban felszámolták a bolsevik uralmat. Megalakították a szegedi Anti Bolsevista Comité-t, amelynek első elnöke a volt helyi főispán, Kelemen Béla lett, majd a bécsiek megérkezésével gróf Teleki Pál vette át ezt a tisztséget és a végrehajtó bizottság tagja lett Gömbös Gyula is. Május 28-án megérkezett a románok által kiutasított gróf Károlyi Gyula vezette aradi ellenkormány. Károlyi Gyula május 31-én átalakította kormányát, Kelemen Béla megkapta a belügyi tárcát, Gömbös Gyula pedig hadügyi államtitkári megbízatást kapott, ekkor még a hadügyi tárcát magánál tartó Károlyi Gyula, majd a május 30-án Szegedre érkezett Horthy Miklós minisztersége alatt. Az ezen időkben kialakult közvetlen munkakapcsolat alapozta meg a későbbi kormányzó bizalmát Gömbös iránt. A hadügyi államtitkár tevékeny részt vállalt a Nemzeti Hadsereg megszervezésében, az ő javaslatára került sor az ünnepélyes eskütételre a Klauzál téren, ahol a katonákat Zadravecz István ferences szerzetes áldotta meg. A Nemzeti Hadsereg részeként megalakultak a tiszti különítmények is, szintén Gömbös kezdeményezésére és MOVE-tisztek részvételével. A Prónay Pál vezette alakulatba jelentkezett a huszadik helyen, Gömbös Gyula testvéröccse, Gömbös János főhadnagy is.

A MOVE helyi szervezete 1919. július 4-én alakult meg a szegedi színház épületében, ahol a MOVE díszelnökévé választották Horthy Miklós hadügyminisztert. Másnap Szegedre érkezett Gömbös felesége, akit az a megtiszteltetés ért, hogy zászlóanyaként részt vehetett a Nemzeti Hadsereg első alakulatának, a Prónay-századnak a zászlóavatásán, amelyen az egyház részéről Zadravecz István vett részt. Pár napra rá Gömböst néhány társával együtt kiutasították a franciák Szegedről és július 31-én feleségével együtt Bécsbe utazott. Itt érte a hír a bolsevikok bukásáról, augusztus 7-én már Budapesten volt, 15-én találkozott Horthyval, akinek a kérésére felhagyott azon tervével, hogy a Nemzeti Hadsereg főhadiszállására, Siófokra utazzék, egyelőre a fővárosban maradt, hogy újjászervezze a MOVE-t. Augusztus végén végül Siófokra indult, ahol válaszút elé került a pályafutását illetően. A katonai vagy a politikai pályán folytassa életútját? Döntését elősegítette, hogy a fontosabb hadügyminisztériumi pozíciókat még Siófokra történő megérkezése előtt elosztották, így számára csak egy szerényebb beosztást kínáltak fel, ami korábbi államtitkári beosztáshoz képest jelentős visszalépés lett volna. Gömbös nagyrészt ennek köszönhetően végül a politika mellett döntött és szolgálaton kívüli viszonyba helyeztette magát. Ezzel a döntéssel új szakasz kezdődött az életében.

(Folytatjuk)

Ungvári Gyula:

HITLER SZOVJETELLENES HÁBORÚJÁNAK ELŐZMÉNYEI

IV. rész

Hitler „hátát fordítja" Sztálinnak

A kelet-európai szovjet előnyomulás viszont tovább folytatódott. Amikor 1940 tavaszán Hitler láthatóan gyakorlatilag teljes erejével Észak-, ill. Nyugat-Európa felé fordult, s így – mint Szuvorov írja – hátát fordította Sztálinnak, 1940 júniusában Sztálin az érdekszféra kifejezést némileg Hitler számára is meglepő módon értelmezve jelentős lépést tett Nyugat felé, bekebelezte-bolsevizálta a Baltikumot, majd a balti országok bolsevizálása után egy hónappal a szovjet egy ultimátummal kicsikarta Romániától Besszarábiát és – a szovjet-német egyezményekben a szovjet érdekszféra részeként nem is szereplő – Északnyugat-Bukovinát. Ily módon, főként pedig Magyarországnak és Bulgáriának az igazságtalanul birodalommá szervezett Románia megkurtítására törekvő tevékenysége folytán (azzal, hogy küszöbön állt a magyar–román fegyveres erők összecsapása) Románia nehéz helyzetbe került. Ekkor – akárcsak két évvel korábban Csehszlovákia esetében és Olaszországgal együttműködve – ismét Németország vállalta az új renden alapuló béke megteremtőjének szerepét. Sor került a második bécsi döntésre, amely kevésbé vette figyelembe a történelmi-kulturális szempontokat, mint az etnikai-biztonsági tényezőket. Romániában német tancsapatok jelentek meg, az ország kőolajforrásai pedig a hadviselő Németország számára biztonságos tartalékká váltak. Azt, hogy ez utóbbi s ezzel az ország belső békéje mennyire fontossá lett Hitler számára, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a pár hónappal később (és részben szovjet sugallatra) kirobbantott romániai polgárháborúban a németek nem a hozzájuk ideológiailag közelebb álló, de kaotikus viszonyokat előidéző és a belháborúban vesztésre álló Vasgárdát, hanem Antonescu katonáit támogatták.

Hitler békeajánlatai, gesztusai, hadműveletek Északon és Nyugaton

Lengyelországi győzelme után a Führer újabb békeajánlatot tett a nyugati szövetségeseknek. A prímás szerepét betöltő Nagy-Britannia azonban ezt is elutasította, egyszersmind kezdetét vette a brit–amerikai háborús együttműködés. Ezt az új fejleményt Hitler – tisztában lévén a vele szemben formálódó – immáron Franciaországot is magába foglaló és az USA anyagi támogatását is élvező – koalíció Németországéhoz viszonyított legalább négyszeres túlerejével – súlyának megfelelően értékelte: a német hadiflotta pl. parancsot kapott arra, hogy még az őket esetleg támadó amerikaiakra se mérjenek válaszcsapást. Mindenesetre Hitler továbbra is bízott a nyugatiakkal megköthető békében, bár figyelmével egyre inkább a sztálini politikához fordult: vagyis nemcsak Sztálin volt óvatos a kapitalista országok közötti ellentétekhez való viszonyában, de Hitler is óvatosan nézte újdonsült „szövetségesét", nem felejtve, hogy hatalomra jutása után az európai országok közötti ellentétek sorában a legélesebb a hitleri Németország és a sztálini Szovjetunió ellentéte volt. A német–szovjet kapcsolatok távlatait illetően a jelek ez idő tájt vegyesek voltak: Sztálin, aki ekkorra már eldöntötte, hogy Németország ellen 1942-ben támadó hadjáratot indít, rendületlenül fegyverkezett, növelte hadseregét, növelte és korszerűsítette harceszközei arzenálját, ugyanakkor szorgalmasan teljesítette Németországgal kötött hadi fontosságú szerződéseit és propagandájával is azt a látszatot igyekezett kelteni, hogy rokonszenvezik Németországgal, egyszersmind hangot adott annak is, hogy fegyverkezési programja német szempontból békés jellegű.

Nyugaton a hadviselő felek készülődtek az 1940. tavaszi összecsapásra. A szovjet történészek ezt az időszakot nevezték a furcsa háború időszakának. Természetesen nem arról volt szó, hogy a nyugatiak folytatni kívánták volna a Hitler által oly hőn óhajtott müncheni politikájukat, hanem az erőgyűjtés hónapjai következtek mindegyik táborban.

A németek is, a britek is meg akarták szerezni maguknak a stratégiailag igen fontos pozícióban fekvő Norvégiát, s ez a briteknek már-már sikerült is, amikor ügyes tengeri álcázás után a térségben tevékeny brit haditengerészet legalább tízszeres túlerejének éberségét kijátszva a németek megjelentek Norvégiában, kiverték onnan a brit erőket, és pacifikálták és Quisling kormányának együttműködésével mintegy öt évre a maguk támaszpontjává tették az országot. Mintegy nyolc hónappal a háború kirobbanása után a szembenálló felek felsorakoztak vagy felsorakozni készültek a határokon. A brit–francia haderő a velük szövetséges – bár e szövetséget hanyagul álcázó – holland és belga erőkkel e két „semleges" országon át a Ruhr-vidéket vette célba, miközben azt a látszatot igyekezett kelteni, hogy a Földközi-tenger térségében kíván támadni. (Jellemző a belga és a holland magatartásra, hogy a brit-francia haderőnek a Benelux-államok határaira való felvonulásával párhuzamosan ez utóbbiak erői nem ezekre a határokra, hanem a Benelux-államoknak a németekkel szomszédos határaira vonultak fel.) A négy együttműködő ország erői a német hadsereggel szemben számszerűen fölényben voltak: az élőerő és a repülőgépek tekintetében kb. 30%-kal, a harckocsik és a tüzérség vonatkozásában pedig közel kétszeresen múlták felül a Wehrmacht erejét, integrálásuk azonban még nem fejeződött be. Ebben a helyzetben érte őket a német hadsereg harci repülőgépekkel támogatott páncélos ékeinek innovatív és gyors (a gépesített mozgáson alapuló) váratlan támadása, bizonyságot adva arról is, hogy a német hadvezetés (tábornoki kar) szakmailag ekkor messze felülmúlta ellenfelét. Az 1940. május 10-én (véletlenül Churchill miniszterelnöki beiktatásának napján) indított német hadművelet a gyors holland fegyverletétel után – majd a vitézül harcoló belga hadsereg ellenállását megtörve – a brit expedíciós sereggel kiegészített francia hadsereg teljes vereségével végződött, a hathetes nyugat-európai villámháborúra a franciák jún. 22-i kapitulációja tett pontot.

Ezen a nyáron Hitler kétszer is gesztust tett a brit–francia–amerikai koalíció vezetőerejét jelentő brit politikai elitnek. Először (május 24-én) leállíttatta Rundstedt páncélosait, jóllehet ez az erő már csak 15 km-re volt Dunkerque-től. Ez az intézkedés lehetővé tette, hogy a brit expedíciós sereg zöme (némely francia erőkkel együtt) felszerelését, nehézfegyverzetét hátrahagyva – hanyatthomlok menekülve a Csatornán át – Angliába jusson. A Manstein-terv szerint a brit-francia erők fölött aratott győzelem után a Csatornán kellően nagy létszámú (legalább 160 000 fős) kitűnően felszerelt német hadsereget kell átvinni Angliába, s ezzel az erővel legyőzni és megszállni a szigetországot. (Erre a lehetőségre Churchill is gondolt, amikor azzal számolt, hogy esetleg Kanadába repül és onnan folytatja harcát Hitler ellen.) Hitler azonban félretette Manstein tervét, és a partraszállás helyett győzelmének franciaországi termését takarította be. Pedig a háborúnak csak ezekben a napjaiban fordult elő, hogy a német légierő olyan fölényben volt a brittel szemben, amelyre épített jó eséllyel kellően meg tudta volna bénítani a fölényben levő brit hadiflottát ahhoz, hogy a szükséges számú Wehrmacht-hadosztályt – Haldernek, Hitler vezérkari főnökének kifejezésével – át tudja passzírozni a Csatornán. A Hitler-ellenes koalíció igazi ereje Anglia volt, és Franciaország valójában csak mellékhadszíntér lehetett, annál is inkább, mert a francia hadvezetés és katonaság intellektuálisan és morálisan egyaránt csupán halvány árnyéka volt első világháborús önmagának.

A nyugat-európai német győzelem után Az angliai légi csata

Nyugat-európai győzelme után, 1940. július 19-én a Birodalmi Gyűlésben Hitler ismét gesztust tett az angolok felé: nagy beszédet tartott, amelyben újfent békeajánlatot tett Angliának, igaz, immár némiképp keserű szájízzel. Churchill-nél azonban hiába kopogtatott a béke angyala. Hitler levonta a következtetést és újabb békeajánlattal többé nem kísérletezett, ami persze korántsem jelentette azt, hogy végérvényesen lemondott volna az angol–német békéről. Ami ezután német részről következett, abszolút ésszerű volt. Ha Churchill nem hajlandó békét kötni, meg kell kísérelni az angliai partraszállást. Ez volt az a pillanat, amikor a német hadsereg és hinterlandja lelkesen énekelte: „Wir fahren gegen Engelland". Hitler pedig – látván, hogy sem májusi gesztusa, sem júliusi békeajánlata nem talált fogadókészségre a címzettnél – Manstein logikáját követve az Anglia fölötti légi uralom kivívása mellett döntött, és megbízta a német légierő főparancsnokát, Göringet e feladat végrehajtásával. Bekövetkezett az angliai (légi)csata. A németek elsődleges célja a brit repülőterek, repülőgépgyárak, motorgyárak lebombázása és a brit földi légvédelem és repülőgépek – repülőtereken vagy a légi harcban való – megsemmisítése volt, a briteké ennek ellenkezője: gépállományuk megmentése, növelése, a támadó Luftwaffe megsemmisítése. A városok vagy akár a laktanyák bombázása a németek szempontjából mellőzendő, a britek szempontjából figyelemelterelő jelentőségű volt. A légi csata közel három hónapon át tartott. Az eredmény: sokkal kisebb brit, mint német veszteség, a brit légierő kiegyenlítette a Luftwaffe-val szemben korábban mutatott hátrányát. Ha ab-ból indulunk ki, hogy az adott helyzetben Hitlernek életbevágóan szükséges lett volna a légi uralom megszerzése Anglia felett, akkor a csata eredményeként a németek vereségéről, bár még nem végzetes vereségéről kell szólnunk. Hitler mindenesetre a partraszállás tervét egyelőre félretette, míg Churchill ekkor mondta: a világtörténelemben még nem volt olyan helyzet, hogy oly sok ember oly sokat köszönhetett volna oly keveseknek (ti. a RAF pilótáinak), mint ezúttal. Mi volt a britek megmenekülésének oka? Kisebb részben Göring alkalmatlansága, nagyobb részt az, hogy elmúlt a késő tavaszi kedvező pillanat: a brit légierő és légvédelem gyorsan és sokat fejlődött (Spitfire-ok, radar stb.).

Hitler tehát az Anglia feletti légi uralom megszerzésének elmaradása nyomán elhalasztotta a partraszállás előkészületeit, viszont meghányta-vetette magában a britek merev háborúpártiságának okait, azt kutatva, hogy miért utasította el Anglia a nagy nyugat-európai német győzelmet követő békekezdeményezését. Ennek során logikusan arra a következtetésre jutott, hogy Anglia Sztálin Oroszországában és Amerikában reménykedik, főként az elsőben. Erről a következtetéséről tájékoztatta a német tábornoki kart 1940. július 31-én. Lukács erről a tájékoztatásról úgy emlékszik meg, mint Hitler Oroszország megtámadására vonatkozó döntésének első lépéséről (id. mű: p. l5.), ily módon viszont Hitler 1940. július 31-i szűk körű tábornoki eligazításának a kelletténél nagyobb jelentőséget tulajdonít (id. mű: p. 32.). Valójában Hitler ekkor csupán „hangosan gondolkodott". Itt egy szovjetellenes támadás hadműveleti tervezésének kívánatosságáról volt szó, és semmiféle parancsra nem került sor. A szovjetellenes hadműveleti terv kidolgozására vonatkozó parancs később, ez év dec. 18-án született. Ebből a július 31-i eligazításból még ugyanúgy nem következett a Barbarossa-tervre vonatkozó dec. 18-i Führersbefehl, miként a május 15-i készenléti időt előíró Barbarossa-tervből sem az 1941. június 21-én kiadott Dortmund fedőnevű támadási parancs.

Az angolszász-szovjet „érdekcimboraság" fejlődése és az ellenlépések

A németek franciaországi győzelme után Churchill levelet írt Sztálinnak, amelyben a hitleri Németországnak a Szovjetunióra való veszélyességét ecsetelte. Akár volt egy megállapodás a britek és a szovjetek között a második világháború kirobbanása előtt, akár nem, abból, hogy a szovjet kelet-lengyelországi és finnországi hadműveleteit a britek részéről nem érte komoly gáncs, és abból, hogy feltételezhető volt: a briteknek továbbra is szándékukban áll Oroszországot Németország ellen bevonni a háborúba, Hitler számára ugyanúgy nyilvánvalóvá lett egy majdani németellenes brit–szovjet szövetség kialakulásának veszélye, miként az is, hogy az óvatos Sztálin egy ilyen szövetkezés létrehozásával valószínűleg megvárná a hadi helyzet számára kedvező alakulását. ▶

▶ Mindenesetre az, hogy az angolszász erő – legalább is potenciálisan – oly igen nagy a német erőhöz képest, és Németország a szovjet további európai terjeszkedése számára önfeladás nélkül további lehetőséget már nem adhat, sejttetni engedte, hogy Sztálinnak „fogára való” lenne egy majdani németellenes angolszász–szovjet szövetség létrejötte. Ennek bizonytalanságában s majdan átmeneti jellegében Hitler mindenekelőtt a két erőtényező ideológiai szembenállását látva reménykedett, nem gondolván arra, hogy a két szövetségest a németellenes harcban mindennél inkább egymáshoz köti a nemzetközi zsidóság befolyása. Ugyanakkor Hitler tudta, hogy a Szovjetunió ugyanolyan lankadatlanul fegyverkezik, mint korábban, ugyanúgy, mintha maga is hadviselő fél lenne, továbbá eddigre már megtapasztalta azt is, hogy mit jelent Sztálin számára az „érdekszféra” fogalma. Angliáról pedig már jó ideje tudni lehetett, hogy a kalmárszellemű hadviselésnek, koalíciószervezésnek a híve, sőt, mestere.

A Hitler–Sztálin paktum létrejöttét követő egy esztendő alatt a szovjet–német kapcsolatok fokozatosan befelhősödtek. Litvánia kényszerű átengedése a szovjetnek, a balti németek kényszerű hazahívása a Birodalomba, az, hogy Sztálin nem járult hozzá ahhoz, hogy Hitler a németek által megszállt területen egy korlátozottan önálló lengyel államot létesítsen, továbbá a Vörös Hadsereg létszámának és fizikai erejének folyamatos növelése, kivált a szovjet–német határtól nem messze, valamint a Romániával szembeni szovjet magatartás (tehát az, hogy a Szovjetunió röviddel azután, hogy bekebelezte a balti államokat, ultimátumot intézett Romániához a Hitler–Sztálin paktumban is szereplő Besszarábián kívül a paktumban nem szereplő Északnyugat-Bukovina átadását követelve is), mind olyan események voltak, amelyek legalábbis kérdésessé tették a Szovjetunió tisztességes, békés szándékait európai irányban.

A nyugat-európai német győzelem és az angliai légi csata után a háború mellék hadszíntereken (pl. a tengereken, Észak-Afrikában) folytatódott, az egykori Antikomintern paktum aláírói pedig 1940. szeptember 17-én megkötötték az ún. háromhatalmi egyezményt. Az egyezményben szövegszerűen rögzítették, hogy e megállapodás semmiképpen nem irányul a Szovjetunió ellen. Ezzel Hitler és szövetségesei nem egyszerűen megnyugtatni akarták Sztálint, hanem tulajdonképpen ajánlatot tettek a szovjet csatlakozásra. Ez nem következett be, Hitler pedig arra érzett késztetést, hogy a problémák tisztázása végett Molotovot Berlinbe hívja. A Molotovval folytatott 1940. novemberi tárgyalások során azután kiderült: Moszkvának Romániával, Finnországgal, Bulgáriával és a Dardanellákkal kapcsolatban expanzív céljai vannak. Ezúttal Hitler nemet mondott Molotovnak, nem hunyt szemet a szovjet törekvések előtt, majd hozzákezdett bizonyos, de még nem provokatív nagyságú csapatok lengyelországi állomásoztatásához, ill. – mint említettük – 1940. december 18-án kiadta a parancsot a Barbarossa-terv elkészítésére 1941. máj. 15-i határidővel (ami önmagában véve még nem bizonyít háborús szándékot, legfeljebb államférfihez méltó óvatosságot).

1941 januárjában azután a németek megakadályozták, hogy a szovjet izgatók által is támogatott légionáriusok Romániát káoszba döntsék. Ekkorra Hitler már bizonyos lehetett abban, hogy a szovjet további európai hódításokra kíván szert tenni, aminthogy azzal is számolnia kellett, hogy Sztálin tudja: a Molotov által említett szovjet szándékoknak ő ellenállni kíván. Így viszont csak a következő kérdések maradhattak Sztálin számára megválaszolatlanok: milyen mértékben állna ellent Hitler egy szovjet nyomásnak, majd: milyen erővel lehetne Hitlert rávenni arra, hogy a szembeszegüléstől elálljon, ill. mi lenne, ha megfogadva Hitler tanácsát, ő állna el az európai irányoktól, és a meleg tengerekre is vágyakozva britellenes mozgással a Dardanellák, a Perzsa Öböl, Irán, az indiai szubkontinens és az Indiai Óceán irányában törne előre. A következő időszak eseményei szerint ideológiájának megfelelően Sztálin természetesen az európai irányt részesítette előnyben, bár a dél-ázsiai expanziót sem tartotta lényegtelennek. Jelszava ez lehetett: mindent a maga idejében! A német támadást megelőző (s majdan követő) brit–szovjet egyezkedés nyomán és arra tekintettel, hogy Irán déli része a brit érdekszférába tartozik, Sztálin – Oroszország legsúlyosabb európai harcainak idején!– 1941. augusztus 15-én lerohanja Irán északi részét, mint hajszál híján két évvel korábban Kelet-Lengyelországot vagy – miként egy amerikai–szovjet megállapodás alapján és felrúgva a japán-szovjet titkos megállapodást – az atombomba ledobása után a szárazföld felől villámgyorsan támadást indít Japán ellen is.

A balkáni csapda, az olasz hiba

1941 tavaszán a balkáni történések már a brit–szovjet titkos katonai együttműködés előtt is fellebbentették a fátyolt. Délkelet-Európát, a balkáni országokat illetően Németország eredeti célja általában a békés kereskedelmi kapcsolatok fejlesztése s ennek érdekében az adott országok bel- és külpolitikai stabilitásának előmozdítása volt. Ez munkált a németek Romániához, Bulgáriához való viszonyában, így nem meglepő, hogy ezek az országok – akárcsak hazánk is – csatlakoztak a háromhatalmi egyezményhez. Görögország, ill. a Dardanellák vonatkozásában Németország ugyancsak a béke, a kereskedelem és a hajózás szabadsága mellett állt ki, ti. ez volt legelemibb érdeke.

1940 októberében azonban Olaszország a gyarmataként kezelt Albániából kiindulva megtámadta Görögországot. Olaszország a maga szempontjából már akkor hibázott, amikor 1940. június 10-én hadat üzent Franciaországnak. Ha nem lép be a háborúba Hitler oldalán, minden valószínűség szerint ugyanúgy megtarthatta volna a maga fasiszta rendszerét, miként Franco is meg tudta őrizni a falangista rezsimet, legfeljebb le kellett volna mondania az ókori Római Birodalom iránti nosztalgiájának, ill. a Földközi-tengerrel kapcsolatos vágyainak realizálásáról. Ráadásul Hitlernek is kevesebb gondja lett volna, ha nincs a görögök elleni olasz támadás vagy – kivált – ha nem kell kisegítenie az Észak-Afrikában szerencsétlenkedő olaszokat. De még akkor is, ha az angolszászok Dél-Európa felől is megkísérlik a Németország elleni támadást, ennek leblokkolása a Pireneusok, a Provence, az Alpok, a Száva és az Al-Duna dél-európai vonalán nem ütközött volna különösebb nehézségekbe, minthogy az Ibériai, az Appenini és a Balkán félszigeten felvonuló támadók felvonulási területükön – hátuk mögött a tengerrel és Észak-Afrikával – nem számíthattak jelentősebb hadi fontosságú erőforrásokra, de annál inkább hosszú utánpótlási vonalakra és az expanzió természeti nehézségeire, míg a védők erőforrásokban gazdag területekkel, a gyors és jelentős erőátcsoportosítás lehetőségével és azzal számolhattak, hogy a három dél-európai irányból támadó ellenséget – amint erre Szálasi is felhívta a figyelmet Európa hadászati élettere c. írásában – külön-külön is megverhetik, az egyiket a Garonne vagy az Ebro, a másikat a Pó, a harmadikat pedig a Száva – Al-Duna térségében. Az olasz támadást egyébként a görögök vitézül visszaverték, s eközben szorosabbra fűzték kapcsolatukat a britekkel. Mussolini akciója ily módon többet ártott, mint használt a tengelynek.

A Szalonikiben partraszálló britektől Student tábornok ejtőernyőseiig

A brit–görög katonai együttműködésnek jelentős tanúságtétele volt az angol erők partraszállása Szalonikiben 1941. márc. 4-én. Ez a német hadviselés távlatait nem kis mértékben fenyegető brit sikernek számított, hiszen innen hatékony repülőtámadást lehetett volna indítani a romániai kőolajforrások ellen, amelyek jelentősége – a németek számára a Szovjetunióval fennálló kapcsolataiknak egyre súlyosbodó kérdőjeleire tekintettel – fokozatosan növekedett. Mi sem természetesebb tehát, mint az, hogy Hitler parancsot adott egy Romániából Bulgárián át Görögországra mérendő csapás tervének kidolgozására. A készenléti időpont egybeesett annak napjával, amikor Cvetkovics jugoszláv miniszterelnök aláírta Jugoszlávia csatlakozását a háromhatalmi egyezményhez. Hitler békés együttműködést akart a Nyugat-Balkán e nagy szláv államával is. A csatlakozás fölötti örömének azonban gyorsan véget vetett Simovics tábornok brit közreműködéssel végrehajtott puccsa Belgrádban. Cvetkovicsot két nappal azután, hogy aláírta a háromhatalmi egyezményhez való jugoszláv csatlakozást, elmozdították hivatalából, s az új kormány nyíltan németellenes és angolbarát álláspontra helyezkedett. Hitlernek, ha meg akarta akadályozni a brit előretörést a Balkánon, szembe kellett fordulnia a jugoszláv puccsistákkal is. És Hitler gyorsan döntött: egyesítette a Bulgáriából kiinduló Görögország elleni német támadás tervét a jugoszláviai probléma megoldásával. A jugoszláv és a görög erőket Bulgária felől támadó német csapatokkal karöltve 1941 áprilisának elején a Wehrmacht katonái az osztrák területek és Magyarország felől is megindultak Jugoszlávia ellen, és ápr. 5-én a Luftwaffe már Belgrádot bombázta. Simovics – bizonyságot adva arról, hogy személyén át valós brit–szovjet összjáték zajlott le – Moszkvába menekült, a szovjet kormány pedig április 6-án „megnemtámadási” (valójában: barátsági és együttműködési) szerződést kötött a puccsistákkal. Mindez Hitler szemében utólagos igazolása volt a Molotovval folytatott tárgyalásai során ébredő ama gyanújának, hogy Sztálin továbbmenni igyekszik Nyugat felé, ami mindenekelőtt a romániai kőolajforrások érintettsége folytán lehetett volna veszélyes Németországra. Ez ti. legalább azzal fenyegethette a német államot, hogy hadi potenciálja a szovjet olajszállítások s ezzel a Szovjetunió függőségébe kerülhet.

A balkáni német Feldzug fényesen sikerült: a jugoszláv ellenállást gyorsan leverték (Jugoszlávia összetevőire hullott, létrejött a független horvát állam, a magyarok visszakapták a Bácskát, a Délvidék többi részéből megszerveződött a Prinz Eugen Gau, a szerbeknek meg kellett elégedniük egy jóval kisebb területű, a németek által ellenőrzött szerb állammal, az albánok pedig német támogatással megélhették felszabadulásukat a szerb uralom alól és egyesülésüket.) Kétségtelen viszont, hogy a görögök derekasan ellenálltak, s a harcok így két hónapig is elhúzódtak, amíg végül is Student tábornok ejtőernyősei a levegőből elfoglalták Kréta szigetét, Hitler pedig abszolválta balkáni vizsgáját.

(Folytatjuk)

SZEMELVÉNYEK MAHMUD AHMADINEZSÁD IRÁNI ELNÖK KÉT BESZÉDÉBŐL

(A következő szemelvények abból a két szenzációs beszédből valók, amelyeket Mahmud Ahmadinezsád iráni elnök a Nemzetközi „Holocaust" Emléknap hetében mondott el. Az elsőt a teheráni Sharif Műszaki Egyetemen 2009. január 27-én (vagyis a Nemzetközi „Holocaust" Emléknapon) és a másodikat mindjárt másnap! A hangfelvételt közzétette a hivatalos Iráni Hírügynökség, az IRNA. A másodikat az iráni hírcsatorna, az IRINN 2009. január 28-án sugározta. Két revizionista felhívás ez a professzorokhoz, egyetemi hallgatókhoz, kutatókhoz és értelmiségiekhez.)

2009. január 27.

„Tisztelt vendégek, kedves professzorok és egyetemi hallgatók!

Egy pillantás a második világháborút követő eseményekre megmutatja, hogy a holocaust problémája és az a túlzó mód, ahogy azt elbeszélték, ürügy volt arra, hogy a győzteseknek, de különösen az USA-nak és Nagy-Britanniának uralmát folyamatossá tegye és kiterjessze a nemzetközi színtéren.

Az illegitim cionista rezsim a holocaust következménye. Mialatt a különféle nemzetek közül sok ember meghalt a második világháborúban – és megállapították, hogy 65 millió embert meggyilkoltak –, egy politikai jellegű, hatalomra törő hálózat azt állította, hogy ő a szószólója az áldozatok egyik csoportjának, és kártérítést követelt a vérükért. [Ez a hálózat] kimondta, hogy az áldozatok e részleges csoportja túlélőinek kárpótlást kell kapniuk – és ennek a kárpótlásnak a része a cionista rezsim létrehozása Palesztina földjén.

Ezzel az ürüggyel megtámadták Palesztinát, és miután legyilkolták a [bennszülött] embereket és elűzték őket otthonukból, elfoglalták szülőföldjüket és létrehozták a cionista rezsimet – annak érdekében, hogy biztosítsák, hogy egyetlen regionális hatalom se legyen erős az iszlám területeken, kivéve a nyugati régiót, [mert] az iszlám civilizáció és kultúra rendelkezik azzal a dinamikus potenciállal, amely fenyegeti az érdekeiket. Ezek az érdekek elnyomáson és hataloméhségen alapulnak. Ezek az elvek és ez a filozófia alkotják a cionista rezsimet.

Napjainkban azok között, akik e rezsim megszállása alatti területeken élnek, bizonyos emberek a bennszülött palesztin lakossághoz tartoznak, de a többség Amerikából és Ázsiából vándorolt be, és némelyek Európából. Többségük nem a háború túlélője, így még a holocaust logikája alapján [sem élhetnének ott]."

„Sajnálatos módon 60 éven át ők senkinek sem engedték meg, hogy megkérdőjelezze és kétségbe vonja a holocaust logikáját és valódi lényegét, mert ha az igazság feltárulna, semmi sem maradna a liberális demokrácia rájuk jellemző logikájából.

A liberális demokráciának azok a szószólói, akik védik a holocaustot, azt annyira megszentelték, hogy oda senki sem léphet be. Letörni a holocaust lakatját és újravizsgálni azt, annyit fog jelenteni, mint elvágni a cionista rezsim létfontosságú ütőereit. Ez le fogja rombolni ennek a rezsimnek a filozófiai alapját és létjogosultságát."

„A cionista rezsim szennyes mivolta nem egyedüli gyümölcse a holocaustnak."

„De egy másik fontos problémára is fel akarom hívni a kutatók figyelmét. A cionista rezsim szennyes mivolta nem egyedüli gyümölcse a holocaustnak. A holocaust következményei és utóhatásai ténylegesen nagyobbak, mint ez.

Ma a cionisták uralják a világ számos hatalmi, pénzügyi és média-központját. Sajnos, behálózták számos politikust és pártot, ily módon elrabolják a nemzetek vagyonát és tőkéjét, megfosztják szabadságuktól a népeket, lerombolják kultúrájukat és emberi értékeiket a korrupciós kapcsolataik terjesztésével."

„Felhívom a kedves kutatókat, fiatalembereket és egyetemi hallgatókat, akik úttörők, hogy vizsgálják meg újra ne csak a holocaustot, hanem annak következményeit és utóhatásait is, és tájékoztassanak másokat is tanulmányaikról és kutatásaikról. Ne feledjük, hogy a cionista hálózatot, amely a holocaust problémájával jelent meg, ma jobban, mint korábban bármikor, le kell leplezni és be kell mutatni az embereknek olyannak, mint amilyen a valóságban."

„Hálás köszönetet mondok e konferencia minden szervezőjének, valamint minden kutatónak és szerzőnek, aki ezen a területen dolgozik és közzéteszi e témával kapcsolatos értékes munkáját.

Legyenek győzedelmesek!"

Mahmud Ahmadinezsád

IRINN TV, január 28.

„A változás… azt jelenti, hogy be kell fejezniük a katonai jelenlétüket világszerte."

„Ha az iráni nép nem lett volna megkötve politikai és földrajzi korlátokkal, kész lett volna megvédeni a dicsőséget, becsületet és emberi méltóságot Gáza népe oldalán. Amikor [az USA] azt mondja, hogy változtatásra készül, a változás két formát ölthet: lehet az alapvető, hathatós, irányt módosító változás. A másik a taktikai változás lenne, ami magában foglalná a cselekvési módjuk, a retorikájuk és a politikai eszközeik használatának megváltoztatását."

„Természetesen, ha a változásnak ezt a második típusát szándékolják, ez hamarosan le fog lepleződni, és a világ népei szembe fognak szállni ezzel."

„Amikor azt mondják, hogy a politikájuk változásra készül, akkor ez azt jelenti, hogy be kell fejezniük a katonai jelenlétüket világszerte. Össze kell gyűjteniük ezeket az erőket, és fel kell vonultatniuk a határaik mentén, hogy a saját népüket szolgálják."

„Szeptember 11-e megtörtént… Még nem világos, kik hajtották végre… Ahogy a holocaust esetében, hozzáférhetetlenné tették a kívülállók elől a tényeket."

„Még nem világos, hogy a tragédiát, amely szeptember 11-én történt, kik hajtották végre, kik működtek együtt velük, és kik készítették elő az utat számukra. Az esemény végbement, és – ahogy a holocaust esetében, úgy itt is – elzárták a kívülállók elől az; nem hajlandók engedélyezni, hogy objektív kutató csoportok kiderítsék az igazságot. Behatoltak Irakba és Afganisztánba, szeptember 11-ét használva fel ürügyül."

„Ha Önök a politikájuk megváltoztatásáról beszélnek, meg kell engedniük a kutatást szeptember 11-e okai és tettesei után."

„A változás az iráni néptől való bocsánatkérést jelenti."

„Mr. Bush megengedte magának, hogy beavatkozzon minden nép ügyébe: 'Mr. Szudán, miért él így?' 'Mr. Pakisztán, miért sétál így?' „Mr. Szaúd-Arábia, miért imádkozik így?' 'Mr. Irán, miért érdeklődik a tudományos haladás iránt?' Ha meg akarják változtatni a politikájukat, akkor ez azt jelenti, hogy az USA-nak nem szabad beavatkoznia más népek ügyeibe."

„Ha Önök meg akarják változtatni a politikájukat, meg kell szüntetniük az amerikai népre gyakorolt nyomást, meg kell adni az amerikaiaknak azt a szabadságot, hogy részt vehessenek a politikai ügyekben, és maguk határozhassák meg a sorsukat."

„Az USA végrehajtó szervei 60 éven át zaklatták Iránt."

„Elvették az olajunkat, elvették az értékeinket, tönkretették a kultúránkat."

„Azokhoz, akik azt mondják, hogy változtatásokat terveznek, ezt üzenem – a változás azt jelenti, hogy bocsánatot kell kérni az iráni néptől és meg kell próbálni helyreigazításokat eszközölni a sötét múltjukért és azokért a bűncselekményekért, amiket elkövettek az iráni nép ellen."

„Ha valaki az iráni néphez Mr. Bush nyelvezetével, Mr. Bush stílusával, Mr. Bush lendületével és Mr. Bush háborús uszításával akar szólni – még akkor is, ha új szavakat használ –, az iráni nép ugyanazt a választ fogja neki adni, mint amit Mr. Bush-nak és lakájainak adott sok éven át…"

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

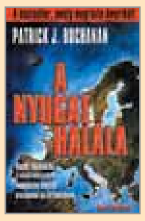
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

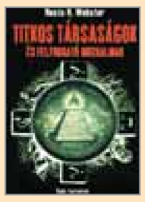
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

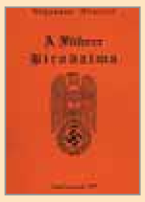
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

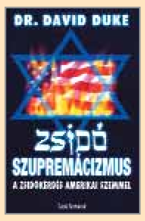
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

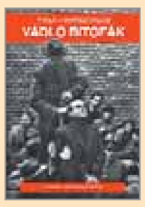
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem akothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

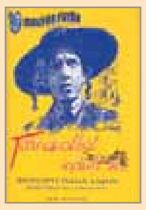
A világ legolvasottabb antcionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdosstyól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valósságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

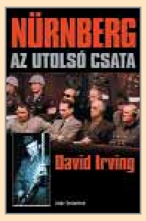
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

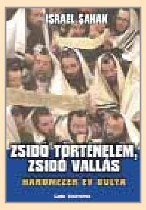
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

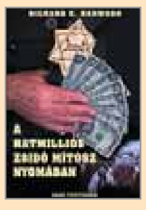
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)

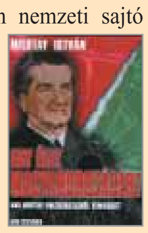
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

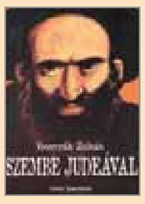
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

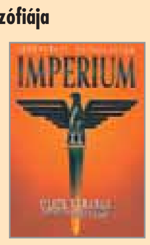
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

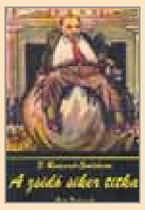
A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

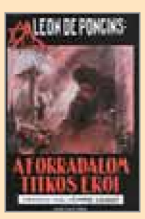
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

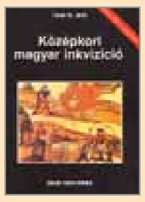
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI
SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

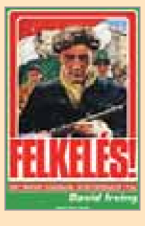
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is, hogy a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

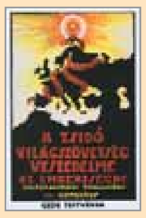
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

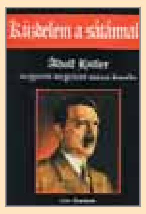
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

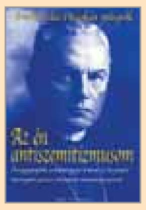
A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

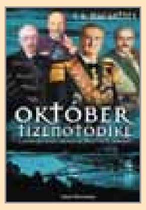
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

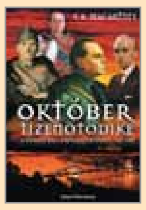
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

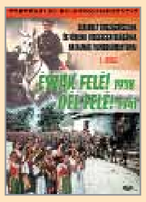
Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

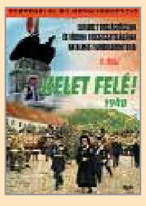
ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

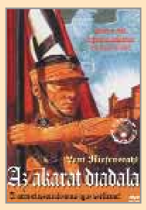
LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA

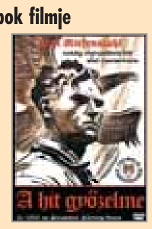
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE
Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

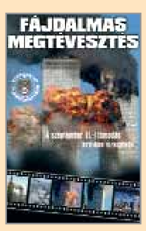
A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

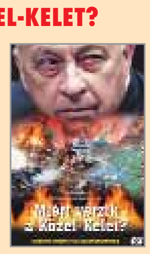
Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: (36-1) 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.